

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 714

BLACK MARY

20 CENT

Met alle kracht waarover hij beschikte stootte hij zijn vlijmscherp jachtwapen in de zijde van den gekwetsten leeuw.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM

Exploitant voor België H. JANSSENS, Hoveniersstraat 8, LEDEBERG-GENT

NIEUWE SERIE

BLACK MARY

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

Naar de wildernis.

De zon was nauwelijks boven de kim verzen, en toch kondigde zij reeds een gloeiend heeten dag aan, die misschien wel met een onweder beëindigd zou worden, een van die verschrikkelijke losbarstingen, zooals alleen Centraal-Afrika ze kent.

Drie mannen kropen langzaam uit een vrij groote tent, die was opgeslagen aan de boorden van een smallen stroom, die eenige kilometers verder zich uitstort in de Elandsrivier.

De tent stond in het hartje van de Dwarsbergen, een vrij aanzienlijke berggroep, die de Elandsrivier dwingt, haar loop, die aanvankelijk in Zuid-Noordelijke richting gaat, plotseling te wijzigen in een West-Oostelijke.

Die drie mannen waren John Raffles, Charles Brand en James Henderson.

Zij droegen niets anders dan een dunnen linnen broek, en een poreus sporthemd, open aan den hals. De warmte daarbinnen was zeker

drukkend geweest, ofschoon de tent den geheelen nacht geopend was gebleven.

Op kleinen afstand stonden vredig bijeen drie ongezadelde paarden, slechts aan de voeten gekluisterd met behulp van zware steenen.

De zadels lagen dicht bij de tent, maar de geweren waren het allerdichtst bij, want die hadden onder het bereik gelegen van de hand hunner bezitters.

Er waren namelijk dingen geschied, die het meer dan noodzakelijk maakten, zich in acht te nemen en op zijn hoede te zijn.

De tent was opgesteld op een dertig passen afstand van den oever, midden in een soort van kleine vlakte, met kort en kurkdroog gras begroeid.

In de verte verhieven zich de bergen, welke zij pas den dag tevoren verlaten hadden, en die zij aanstonds misschien op een andere plek weder zouden opzoeken.

Het eerste wat de drie mannen deden was, zich van hun weinige kleederen te ontdoen, en een frisch bad te nemen in het heldere stroompje dat hen verkwikte en met nieuwe kracht vervulde.

Aan handdoeken behoefden zij geen aandacht te verspillen, want de zon had hen in een oogwenk gedroogd, zij trokken het linnengoed weder aan, en regen toen de hooge laarzen aan, die onmisbaar zijn in deze streken, voor den reiziger, die zich wil vrijwaren tegen den beet der giftslangen, die hier talrijk zijn en zeer gevaarlijk.

Henderson, de reuachtige chauffeur, hield zich reeds bezig met het ontbijt, dat wil zeggen, hij ontpakte wat scheepsbeschuiten, kookte water in het aluminium kookketeltje en bereidde thee. Brand had zoeven een zestal onder het zand bedekte struisvogeleieren gevonden, en een daarvan, ter grootte van een flinken kokosnoot, moest dit schrale ontbijt aanvullen.

Er werd weinig gesproken. Het was alsof iedereen onder den indruk was van iets ernstigs dat nog pas kort geleden gebeurd was, en waaraan zij de herinnering nog niet hadden kunnen afschudden.

De drie mannen zaten nu in een kleinen kring, in de schaduw van de tent, nadat Henderson de paarden gedrenkt had, en hun voeten van de kluisters had ontdaan, en zij hadden reeds eenigen tijd zwijgend gegeten, toen Brand begon:

— En wat zijn nu je plannen, Edward?

— Ik wil mij in de allereerste plaats ontdoen van den buit, Brand. Het is niet goed dat wij die juweelen en dat geld bij ons houden, want wij zijn nog vrij dicht in de nabijheid van een spoorweg, en men kan nooit weten wat die eene kerel in den zin heeft, dien wij hebben vrijgelaten, na het gevecht!

— Het was beter geweest als je hem ergens aan de politie had overgeleverd! bromde Brand.

Brand doelde hier op het lid van een geheimzinnige dievenbende, die ook nog heel wat meer en erger misdaden op haar geweten heeft dan alleen diefstal en die onder den naam van „Gouden Schorpioen” groote gedeelten van Afrika onveilig maakte, en dat ook nu nog altijd doet.

„De Gouden Schorpioen” is voor Afrika, wat de „Zwarte Hand” geruimen tijd is geweest voor Amerika, en de „Camorra” voor Italië.

Welnu, eenige dagen tevoren hadden de drie avonturiers kennis gemaakt, en wel op een zeer hardhandige wijze, met een aantal leden van dat geheime genootschap, die ditmaal werden

aangevoerd door een zekeren Laroche, een Franschman, die zeker reeds geruimen tijd in Afrika had vertoefd, want hij sprak het Engelsch voortreffelijk.

Het is noodzakelijk, hier met enkele woorden te verhalen, wat Raffles naar Johannesburg had gebracht. Niets anders dan de lezing van een dagbladbericht, hetwelk gewaagde van een achtdaagsch congres van mijneigenaren, diamanthandelaars, courtiers, agenten en commissio-nairs, had hem bewogen eens een kijkje te gaan nemen. Toen Raffles las, dat het congres eenige dagen later zou plaats hebben — en als wij nu nog zeggen dat hij Johannesburg bereikte voor het begonnen was, dat zal men wel begrepen hebben dat Raffles van uiterst snelle verkeersmiddelen gebruik had gemaakt, hetgeen dan ook inderdaad het geval was.

Want bij een braven landbouwer, niet ver van Johannesburg, rustte veilig in een ledige schuur de „Typhoon”, zijn bliksemsnelle vlieg-machine en op weinige mijlen van Kaapstad, eveneens goed verborgen, bevond zich „De Bruinvisch” de wonderbare duikboot van Raffles!

Hij was bijtijds gekomen om het congres bij te wonen — en om getuige te zijn van de sluwe wijze waarop Laroche met zijn helpers, waaronder een schoone medeplichtige — de voor-naamste plaats bekleedde, zich meester hadden gemaakt van een grooten, kostbaren voorraad diamanten en gekleurde steenen.

Eigenlijk was de methode zeer eenvoudig, en daardoor wellicht had zij des te meer succes gehad. Zijn medeplichtige was jong en mooi, en hij deed haar optreden, gemaskerd, onder den naam van „de Zwarte Danseres”. Van haar verleidelijke, demonische schoonheid verwachtte hij een grooten invloed op de heeren congressisten, — en die verwachtig werd bewaarheid. Op den eersten congresavond had de Zwarte Danseres voor de heeren diamantvorsten gedanst, zij had hen weten te betooveren, hen uitgenoodigd om bij haar het souper te gebruiken, — andere medeplichtigen — in de rol van taxichauffeurs, hadden de congresleden van hun hotel naar de woning van een vriendin van Madame Fanny Laroche — gebracht, waren teruggekeerd en hadden op hun doode gemak, voor Raffles dit nog kon beletten, hun respectieve hotelkamers letterlijk leeggestroopt, terwijl de rampzalige eigenaars van al die glinsterende kostbare steenen, zich bedronken aan champagne, op een paar kilometers afstand, en zich

betoveren lieten door de danspassen van die sluwe bedriegster.

Maar al was Raffles te laat gekomen om den roof te beletten — hij gaf den moed toch niet op, maar volgde de dieven — die op hun beurt weder Henri Laroche volgden, want de schurk had zijn eigen medeplichtigen bedrogen, en was er, in gezelschap van zijn minnares en van Jim Marble, die hem niet vertrouwd had, vandoor gegaan. Hij had zich van dezen lastigen metgezel weten te ontdoen — maar de bende van „De Gouden Schorpioen”, vervuld van wraakzucht bleef hem achtervolgen, tot zelfs in het gebergte en in een bergkloof niet ver van Jeppe achterhaalde hem zijn noodlot.

Zes bandieten, de zoogenaamde taxichauffeurs, overvielen hem en zijn minnares daar voor zij aan tegenstand hadden kunnen denken, en het vonnis over de beide moordenaars van Jim Marble, dien zij met vergiftigen wijn om het leven hadden gebracht in een klein logement te Jeppe, was al heel spoedig uitgesproken. De verraderlijke schurk zou worden opgehangen!

En het was juist op dit tijdstip dat Raffles en de zijnen eindelijk de bende inhaalde. Er stond een hevig gevecht, maar de bandieten moesten het onderspit delven, maar niet nadat een hunner nog kans had gezien, den rechtmatigen straf aan den schurkachtigen Laroche te voltrekken. De Zwarte Danseres echter was door het afschuwelijke schouwspel waarvan zij getuige had moeten zijn, plotseling door waanzin aangegrepen en Raffles had den eenigen overlevende van de bende vrij laten gaan — en de man moest nu maar trachten veilig en wel de bewoonde wereld te bereiken, terwijl Raffles er voor zorgde dat de ongelukkige krankzinnige een plaats kreeg aan boord van een vaartuig dat de Elandsrivier opvoer tot de dichtstbijzijnde groote stad.

Hijzelf, Henderson en Brand echter waren, na versche paarden te hebben gekocht, en hun voorraad levensmiddelen te hebben vernieuwd, weder teruggetrokken, en bevonden zich nu, in hun bewegingen niet weinig belemmerd door het zware valies met de diamanten, op eenige mijlen afstands van den naasten en ook den eenigen spoorweg die van Mave King naar het noorden loopt.

Het had hun maar een paar dagreizen behoeven te kosten, om het einde te bereiken van den spoorlijn, die in oostelijke richting weder naar Johannesburg voert, maar daaraan dacht Raffles natuurlijk geen oogenblik. Het spreekt van-

zelf dat de politie te Johannesburg reeds in alle richtingen zou zoeken naar de diamantroovers en het zou hem en zijn vrienden al heel slecht vergaan, als hij in die groote stad terugkeerde met den buit.

Trouwens, de heeren diamantkoningen waren rijk genoeg, en konden die diamanten zeer wel missen, vond Raffles.

Het was echter in de eerste plaats zaak, zich ten spoedigste te ontdoen van het zware, kostbare valies, want Raffles wilde het evenmin medevoeren op den langen tocht, die hij wilde ondernemen, nu hij zich toch in het hartje van Afrika bevond, en die ten doel zou hebben, zich te vergewissen van de waarheid van zekere beweringen, welke niet lang geleden op een bijeenkomst van het Koninklijk Aardrijkskundig Genootschap te Londen geuit waren door geleerden, die weliswaar niet met eigen oogen gezien hadden, maar die verzekerden, dat er in Bechuanaland, niet ver van het moeras van Mababe sporen waren gevonden, van een aloude beschaving, ouder dan die van de oudst bekende Egyptische tijden, die van de Ptolomeeën.

Zoo zou men dan, jagende en onderzoekende, naar het Noorden optrekken, door een nog zeer weinig bezochte streek — het was een tocht die maanden kon duren, en voor een groot deel kon Raffles dien tocht, als hij wilde, met den trein doen, want sedert een tiental jaren wordt Afrika, van Noord tot Zuid, op een klein gedeelte na, geheel doorkruist door de spoorlijn, die van Kaapstad over Cimeterley, Maveking, Bulawayo, Livingstone en Katagna naar Bukama in Belgisch Congo voert. Verder gaat deze lijn voorloopig niet, maar het is wel zeker dat spoedig de tijd zal aanbreken, waarin men Afrika van Cairo af tot Kaapstad toe, geheel per spoor zal kunnen doorkruisen. Men zal er een dag of twaalf over doen — en op zijn gemak zittend in de weeke kussens, zal men dingen kunnen zien die nog slechts dertig jaar geleden alleen gezien konden worden door moedige mannen, die er niet tegenop zagen, wekenlange tochten te maken in gezelschap van onbetrouwbare dragers, die al het noodige op hun ruggen en hoofden door de bijna onbegaanbare wildernis moesten dragen.

Intusschen — ontzaglijke gebieden zijn in Afrika nog altijd ondoorzocht en dit juist trok Raffles aan.

Maar om dit alles te kunnen verwezenlijken, moest hij zich allereerst ontdoen van het ge-

vaarlijke valies, en het was juist op deze eenzame plek, vrij gemakkelijk te bereiken te paard en langs de rivier, dat hij den buit wilde toevertrouwen aan den schoot der aarde.

Raffles had een tijdlang zwijgend naar het valies van varkensleder zitten kijken, dat op een paar passen afstand van hem af stond, en zeide nu, de hand over het hooge voorhoofd strijkend:

— En daarvoor jagen de menschen elkander als wilde dieren op, vermoorden elkander, laten werelddeelen in vuur en vlam opgaan! Mijn God wanneer zal eenmaal het gezond verstand over deze aarde zegevieren — als men dan moet wanhopen aan de overwinning van de menschenmin!

— Wij zullen het niet meer beleven, Edward! zeide Brand zacht. Het lijkt alles zoo eenvoudig, zooals wij het ons denken — een rationeele verdeeling van alles wat de aarde oplevert over alle aardbewoners, — maar het is iets van zulk een reusachtigen omvang, dat het menschenleef-tijden zal duren, eer het zoover is!

— Zouden we niet heel wat verder zijn, mijnheer Brand, als de allereerste menschen met die distributie maar vast begonnen waren? vroeg Henderson, terwijl hij een groot stuk met zijn sterke tanden van zijn beschuit hapte.

— Je stelt daar een vraag, Henderson, zeide Raffles met een vaag lachje, die eigenlijk de kern van het heele vraagstuk omvat! Ja, als men dat alles tijdig had ingezien, en er dadelijk mee begonnen was na de verschijning van den mensch op aarde — dan zou het uiterlijk daarvan er wel een weinig anders uitzien.

— Maar zou het niet vreeselijk vervelend zijn, mylord? vroeg Henderson, zijn groote, trouwe hondenoogen nieuwsgierig op het gelaat van Raffles gevestigd.

— Misschien wel, James! antwoordde Raffles, nog altijd den blik strak op het valies gericht. Want er zou weinig aanleiding meer zijn om elkander dood te slaan, iedereen zou precies krijgen wat hij noodig had, iedereen zou kun-

nen gaan motorvaren, omdat iedereen zulk een bootje ter beschikking zou hebben of een auto, of een paard, of een rijwiel — of desnoods een kinderwagen! Die dingen zouden altijd gereed staan voor wie er maar om vroeg, en staatsbeambten zouden zorgen, dat iedereen kon krijgen wat hij wenschte, of op een gegeven oogenblik noodig dacht te hebben.

— Maar zouden die staatsbeambten dan niet betaald moeten worden, mylord?

— Waarmee en waarom James? Zij zouden immers ook iederen dag hun melk en brood, hun vleesch en groenten bezorgd krijgen door weer andere beambten? Zij zouden toch ook in hun talrijke vrije uren kunnen paardrijden, fietsen of tuffen? Wat zouden zij in 's hemelsnaam met geld moeten uitvoeren — waar hun aandeel juist zoo groot zou zijn, als dat van ieder ander?

— Maar waarom is het eigenlijk niet zoo, mylord? riep de reus op een toon van komischen wanhoop.

Maar de stem van Raffles klonk ernstig, toen hij opstond en langzaam zeide:

— Omdat er boven ons een geheimzinnige macht schijnt te bestaan James, die het anders gewild heeft! Misschien is het maar beter, zich daar niet in te verdiepen. Misschien zou de wereld op dit tijdstip meer dan overbevolkt zijn. Ik erken dat ik het niet weet! Vrienden zijn wij klaar? Dan gaan wij opbreken!

In een oogwenk was het alluminium vaatwerk schoongemaakt met water en droog zand, waren de paarden gezadeld, en was de tent afgebroken opgerold, en achter het zadel van een der paarden bevestigd. Henderson bond het valies stevig aan den zadelknop van zijn eigen rijdier, en Brand's paard kreeg de andere bagage te dragen, de opgerolde dekens, en de munitie.

Daarop stegen zij op, wierpen, nog een korten blik op die plek vol vrede en rust, die zij gingen verlaten en trokken Noordwaarts, de woestijn in.

HOOFDSTUK II.

Een gevaarlijke ontmoeting.

Een uur lang reden de drie mannen voort in de richting van de Marico, een vrij aanzienlijken stroom, die zich tachtig mijlen verder noordwaarts vereenigt met de Limpopo, een der machtigste rivieren van dit gedeelte van Afrika, die in een reusachtigen boog om het Zoutpansgebergte loopt en zich uitstort in de Delagaya Baai.

Maar voor zij de genoemde rivier bereikten, zouden zij eerst over het gebergte moeten heen-trekken, dat zich in de verte vaag afsteekt. Zij trokken nu door hetgeen de Afrikaansche Boeren „De Veld” noemen, en dat niets anders is dan een prairie, met scherp en hoog gras begroeid, afgewisseld met kurkeiken, en kleine boschjes jeneverstruiken en ander laag groeiend houtgewas.

De zon brandde meedoogenloos uit een witblauwen hemel, en het was goed dat de drie mannen hun hoofden beschermd hadden met lichte linnen hoeden, voorzien van breede randen.

De paarden echter, gezouten, zooals de term luid, en gewend aan deze hitte, stapten moedig voort, en schenen alleen maar last te hebben van de muskieten, die uit de verder weg gelegen moerassen kwamen aanzetten!

En geen levend schepsel te zien, mensch nog dier zoover het oog reikte.

Een kort oogenblik zagen zij, zoover dat men er den kijker bij moest halen, een kleine kudde giraffen, die echter al heel spoedig in zonderlinge galopsprongen aan den horizon verdwenen.

— Ik wist niet dat die dieren zoo dicht in de nabijheid van een spoorweg kwamen mylord, zeide Henderson, die de kleine kudde het eerst gezien had.

— Dat komt ook maar zelden voor, James, en geloof maar, dat het helaas niet lang meer zal duren, of ook dit prachtige wild zal in Afrika niet meer te vinden zijn, behalve op die plekken, waar de blanke nog geen voet gezet heeft. Wat er voor genot in kan steken, op deze dieren zoo fel te jagen, is mij een raadsel, want hun vleesch is zeer taai en heeft een onaangename bijmaak. Het is waar dat van de huiden vroeger door Bechuanen schilden werden gemaakt

— maar waartoe zouden zij die nu nog noodig hebben? Die lieden komen nog maar alleen in Amerikaansche films voor! Het is waar dat zij soms nog wel strijd tegen elkander voeren — maar dan worden zij evengoed gestraft dan alsof zij in een straat van Londen elkander in de haren zouden zijn gevlogen!

— Zijn er hier nog leeuwen, mylord? vroeg Henderson nieuwsgierig.

— Ja, daarvan zijn er nog heel wat, James! En ook buffels, waterbokken, nijlpaarden, neushorens, olifanten, zebra's! Het is alleen maar jammer, dat ook onder dit wild een geweldige opruiming is gehouden door al te ijverige jagers die maar niet wilden begrijpen dat het een zonde is tegen de Natuur, deze prachtige, edele dieren zonder eenig nut uit te roeien!

— Het land schijnt hier volkomen onbewoond te zijn — en dat op nauwelijks vijf mijlen van de spoorlijn! zeide Brand na eenige oogenblikken, hoofdschuddend.

— Omdat het hier dor is en droog, Brand! Op een kilometer van de rivieroever is de bodem weer steenachtig en dor, dat landbouw hier nog onmogelijk is, alvorens de geheele streek wordt geïrrigeerd. Verderop zullen wij wel kleine dorpjes vinden.

En weer reden zij verder, totdat zij eindelijk een paar uren later, den voet hadden bereikt van het gebergte.

Raffles hield stil, keek eens rond, en zeide toen:

— Deze plek lijkt mij wel geschikt en is niet zoo moeilijk terug te vinden. Wij hebben tot dusverre de spoorlijn gevolgd, en dit grillig gevormde, ontzaglijke rotsblok zal ons bij het terughalen van onze schat een uitstekende wegwijzer zijn.

En Raffles wees op een uitlooper van het gebergte, een zeer hooge rots, die de gedaante had van een gehurkt neerzittend mensch, en die zoo wel wat geleek op een monsterachtig groote wachtpost voor het achter hem liggende gebergte.

Het hoofd was duidelijk te onderscheiden, met zijn breede, platte neus, en zelfs het haar was er — het werd gevormd door laag kreupel-

hout, dat halverwege den top van het rotsgevaarte begon.

Daar het onmogelijk zou zijn, die steile bergen te paard te beklimmen, stegen de drie mannen af, en bonden de paarden vast aan den stam van een dwergeik.

Het valies met zijn kostbaren inhoud werd losgegespt, en Henderson laadde het op zijn sterke schouders.

Raffles keek nogmaals rond, en zeide toen

— Wij zullen daarginds die bergkloof ingaan vlak naast het rotsblok, dat zich daar verheft, en dat zulk een zonderlingen vorm heeft. Mij dunkt dat wij daar wel een plek zullen vinden, waar wij den schat tijdelijk kunnen verbergen. Bij onzen terugkomst halen wij de diamanten weder te voorschijn, en brengen ze naar een van mijn schatkamereilanden!

Zij legden een zestigtal meters af, tot zij een smalle kloof voor zich zagen opengaan, die ze stoutmoedig binnentraden. De kloof was ternauwernood twee meters breed, en vertoonde hier en daar geweldige spleten, waarschijnlijk als gevolg van een vulkanische werking van den bodem.

Voortdurend zich wendend en kronkelend, liep deze kloof naar het scheen vrij diep in het gebergte door, heel langzaam stijgend, en eindelijk hief Raffles de hand op, en zeide tot Henderson:

— Laat nu je vracht maar van je schouders glijden, James! Deze spleet lijkt mij zeer goed geschikt! Er naast ligt een groot rotsblok, dat twee van ons wel voor de opening zullen schuiven. Brand, maak eens licht! Het schijnt daarbinnen stikdonker te zijn.

Brand knipte zijn zaklantaarn aan, waarvan hij de batterij in Johannesburg pas vernieuwd had, en liet het licht vallen in de spleet, die juist breed genoeg was om aan een mensch doorgang te verschaffen.

— Slangen? vroeg Raffles na eenige oogenblikken?

— Ik zie gelukkig niets van dien aard? De opening is ook niet heel erg diep — een meter of vier.

— Dat is ruimschoots voldoende! Ga binnen, dan zullen wij het valies gezamenlijk in de opening trekken.

Brand trad het eerst binnen, trok aan het valies, en Raffles volgde hem, het voor zich uitduwend over den steenachtigen bodem.

De spleet verwijdde zich tamelijk snel, en werd tot een soort van hol, drie meter breed, vier meter diep, maar zoo hoog, dat men zelfs

bij het licht van de lamp de hoogte niet kon pijken.

— Doe het licht eens uit, Brand! beval Raffles.

Het werd donker, en toen de oogen van de beide mannen wat beter aan de plotselinge schemering gewend waren, zagen zij, opziende, heel in de hoogte een schemerachtig schijnsel!

— Is dat het daglicht? vroeg Brand verbaasd!

— Ongetwijfeld! Wij hebben hier zeker te doen met een van die grillen van de natuur, die zij vooral in vulkanische gebergten als deze heeft botgevierd. De rots is hier bijna geheel vaneen gespleten, en heeft een soort van schoorsteen gevormd, van ongelijke gedaante, en in ieder geval niet beklimbaar!

— Maar is het dan niet een beetje gewaagd, om de diamanten hier te laten?

— Welneen! Wie zou het in zijn hoofd krijgen, door dat nauwe gat af te dalen, om dezen kelder eens te onderzoeken? Hij zou er den nek mee kunnen breken! Het is trouwens zeer de vraag, of men het bovineinde van dezen schoorsteen wel bereiken kan langs de heling van de steile rots! Hier staat het valies veilig, Brand! Nu maar weer naar buiten, en het rotsblok voor de opening geplaatst.

Zij traden door de smalle opening weer in de rotskloof, maar Henderson moest er toch aan te pas komen om het zware rotsblok, dat een weinig verder lag overeind te zetten, en tot voor de opening te duwen, die het nu bijna geheel afsloot.

Raffles keek eens tevreden om zich heen, en zeide:

— Mij dunkt dat deze plek zonder eenige moeite is terug te vinden vrienden! Slechts een paar maanden — en wij zullen weer hier zijn, om de juweelen terug te halen.

De drie mannen bevonden zich nu weder op het steenige pad, dat langzaam omlaag helde, en dat geleek op een natuurlijke gang zonder zoldering, en bereikten spoedig de vlakke weder.

Brand merkte aanstonds op, over het veld uitzijnde:

— Ik geloof dat de paarden wat onrustig zijn geworden, zie ze eens aan de halsters trekken!

— Er zal toch geen leeuw in de nabijheid zijn! riep Henderson uit, die reeds naar zijn geweer greep.

— Die komen zoo dicht bij de spoorlijn niet voor, James! zeide Raffles hoofdschuddend. En

toch schijnen de dieren ergens van geschrokken te zijn.

Op dat oogenblik vloog er, op een afstand van bijna een kilometer, klapwiekend een vlucht reigers op, van de oevers van wat een kleine plas leek te zijn, waarin het felle zonlicht zich spiegelde.

Nu had Raffles ook in dit land te veel gereisd om niet te weten, dat er daar op de vlakte en in de wouden niets geschiedt, ook niet het allerminste, of het heeft een zeer bepaalde oorzaak.

Een vlucht reigers verheft zich niet zonder noodzaak van het warme plekje, waar zij is neergestreken, en zeker niet op dat uur van den dag, want dan rusten deze vogels, en staan uren lang droomerig op een poot aan de boorden van eenig water.

Ook Brand had het gehoord en gezien, en zeide, onwillekeurig zacht sprekend:

— Zou een dier ze hebben opgejaagd?

— Dan moet het al een heel vreemd dier zijn geweest — en ik geloof ook dat het een dier op twee pooten was Brand! Kijk maar eens!

Niet ver van de plek waar de reigers waren opgevlogen, en zich nog altijd in groote kringen rondbewogen in het azuur, alsof zij het nog niet waagden, de aarde weer op te zoeken, verhief zich een reeks lange heuvels, dor en steenachtig en over den kant daarvan bewoog zich een kleine gedaante voort, die zich tamelijk scherp afteekende tegen de lucht.

Raffles haalde snel zijn verrekijker te voorschijn, en bracht hem voor het oog, maar de afstand was te groot om te kunnen onderscheiden, wie of wat die eenzame reiziger was, en bovendien verdween hij juist op hetzelfde oogenblik, aan gene zijde van den bergkam, en de mannen zagen hem niet meer terug — althans niet op dat oogenblik.

Raffles had den kijker alweer in het foudraal gestoken en zeide, de wenkbrauwen fronsend:

— Die man is het natuurlijk geweest, die de vogels heeft opgejaagd. Blanken komen in deze streek niet heel veel, en het was er toch een, naar zijn kleederen te oordeelen. Ik houd niet van dergelijke ontmoetingen in dit land, zonder eigenlijk te kunnen zeggen waarom! Het zou geheel iets ander zijn, als wij ons dertig kilometers meer Zuidelijk bevonden, in de buurt van de spoorlijn. Maar komaan, laten wij verder gaan, vrienden — in ieder geval licht ons jachtveld in het Noorden, en die man is in zuidelijke richting verdwenen.

Zij waren nu bij de paarden, die weer werden losgemaakt.

De dieren schenen nog altijd een weinig onrustig te zijn, en hadden de dooren in den nek gelegd.

— Zullen wij ze lang kunnen gebruiken? vroeg Brand, zijn eigen paard kalmeerend over den nek streelend.

— Minstens een week! De vlakte strekt zich honderden kilometers ver noordwaarts uit, en zij is te voet bijna onbegaanbaar. In de wouden echter kunnen paarden natuurlijk niet gebruikt worden en wij zullen onze trouwe viervoeters dan ook achterlaten in de laatste kraal, voor wij in het woud doordringen.

De drie mannen hadden zich reeds in den zadel geworpen, en trokken nu vlug noordwaarts.

Voor den middag zagen zij nog eenmaal een kleine kudde zebra's, die ongelooflijk snel wegluchtte. Het waren stellig in het wild levende dieren, en het moest wel een heel vlug paard zijn geweest, dat deze rappe, fraaigestrepte dieren kon achterhalen.

Ook zagen zij een kort oogenblik een paar emus, een soort struisvogels, maar veel minder groot, met kortere halzen en ook zonder den prachtige vederdos, die van den echten struisvogel, zulk een kostbaar dier maakt.

Tegen twaalf uur omstreeks werd halt gehouden in de schaduw van een vrij groot boschje kurkeiken, grillig van vorm, en besproeid door een zeer smal waterstroompje, dat zich een eind verder in den bodem scheen te begraven, na een klein meertje te hebben gevormd.

Raffles was reeds afgestegen, bekeek zijn paard eens, en zeide hoofdschuddend:

— Het is vreemd, het dier is veel erger bezweet en vermoeid dan ik verwachtte.

— Bij mijn paard heb ik hetzelfde meenen op te merken! riep Brand uit. Zie eens hoe het den kop laat hangen, en met de beenen sleept.

— Kan het van de hitte zijn, mylord? vroeg Henderson, die reeds doende was met het bereiden van den eenvoudigen maaltijd.

— Daaraan zijn deze paarden gewend, James! antwoordde Raffles. Het boerenpaard is buitengewoon taai, al is het dan ook niet heel erg mooi, klein van stuk en grof behaard.

Men liet de dieren vrij grazen, en zij liepen lusteloos rond, zonder zich verder dan een paar meters te verwijderen van hun meesters.

Het was duidelijk te zien dat zij zeer vermoeid waren en noodzakelijk rust behoefden.

En daar Raffles volstrekt geen haast had, besloot hij, hier eenige uren te blijven, ofschoon dat niet in zijn bedoeling had gelegen.

Na den maaltijd van maiskoeken en thee legden de drie mannen zich neder in het korte gras, in de schaduw, en namen een paar uren rust. Toen braken zij weer op. Maar het bleek al spoedig, dat de rust hunne rijdieren slechts weinig had gebaad, want na een uur begon het paard van Henderson, die het zwaarst was, zonderling te strompelen, en eenmaal was het bijna gestruikeld over een steen.

Aan den rand van een vrij uitgestrekt boschje, hield Raffles zijn paard in, keek naar dat van Henderson, en plotseling was hij uit den zadel gesprongen, bukte zich naar den rechterspoot van het dier, en riep ongerust en verbaasd:

— Maar dat dier is kreupel! Geen wonder dat het zoo moeilijk loopt! De voet is opgezet, gezwollen!

Hij bekeek den poot van het dier wat nauw-

keuriger, drukte eens op de gezwollen plek, die pijnlijk bleek te zijn want het paard trachte zijn poot los te trekken en krabde schuw achteruit.

Het gelaat van Raffles had een ernstige uitdrukking gekregen, toen hij het paard liet gaan, en zijn eigen rijdier onderzocht. Toen hij zich weer ophief waren zijn wenkbrauwen gefronsd.

— Ik heb een slechte tijding, vrienden! begon hij. Onze paarden zullen voor het vallen van den avond kreupel zijn!

— Alle drie? riep Brand op een toon van ongeloof. Maar hoe is dat mogelijk? Kunnen wij hun dan niet een weinig meer rust geven?

— Dat zou niet helpen, Brand — want de paarden zijn niet bij toeval alle drie aan het kreupelworden — van alle drie is de hielpees doorgesneden!

Weet U, dat de etiketten der
DUBEC-verpakking recht geven op
Kunstkourenfoto's van Filmsterren
in fraaie lijst?
Vraagt Uw winkelier of den fabrikant
de voorwaarden.

HOOFDSTUK III.

Het begin van de worsteling.

Niemand sprak aanstonds na deze woorden.

Brand zoowel als Henderson wisten, wat het beteekende, in deze uitgedroogde grasvlakte, waar het water spaarzaam voorkomt, en schaduw nog minder, zonder paarden te zijn. Het is bijna even onmogelijk, door de Afrikaansche Veld te trekken, zonder paard, als door de Sahara.

Een half uur loopen reeds vergt bij die hitte het uiterste van uw krachten.

En dit was niet het ergste! Er moest ergens dus een macht zijn, die hun kwaad wilde — en onwillekeurig dachten zij allen bijna tegelijkertijd aan den man, wiens eenzame gedaante zij zich hadden zien afteekenen, tegen de ijlblauwe lucht, dienzelfden morgen.

En zij dachten ook aan de zonderlinge onrust van de dieren, die waarschijnlijk pijn hadden geleden bij de korte en afdoende bewerking met het scheermes of misschien eenvoudig met een vlijmscherp geslepen zakmesje.

Het paard voelt er aanvankelijk echter weinig van, maar na een paar uren loopens begint de voet te zwellen, en na een enkelen dag is het dier onbruikbaar, en moet wekenlang rust hebben om weer te kunnen genezen. En vaak geneest het in het geheel niet, en blijft altijd mank!

Er kon niet aan worden getwijfeld — die fijne snijwonden, die Raffles nu onder het haar van de vetlokken ontdekte, waren daar niet bij toeval gekomen, maar opzettelijk aangebracht. En het kon bijna niet anders of het moest gedaan zijn door dien geheimzinnigen man, bij wiens nadering de reigers waren opgevlogen.

Raffles stond een oogenblikje in nadenken verzonken, en haalde toen de uitstekende, tot de laatste tijden bijgewerkte kaart van Afrika te voorschijn die hij in zijn borstzak in étui van zeildoek bewaarde.

Hij bestudeerde de kaart even en zeide toen:

— De omstandigheden zijn tegen ons, vrienden! Ik kan mij niet voorstellen waar wij hier in de buurt versche paarden zouden kunnen krijgen, en ik vrees dat wij daarvoor weder zou-

den terug moeten gaan naar Jeppe. Er valt natuurlijk niet aan te denken, om te voet door deze barre, eindeloze vlakte te trekken.

— Komen wij op onzen weg noordwaarts geen kraal tegen, mylord, waar de kaffers of de bosjesmannen ons paarden zouden willen verkoopen?

— Die zou je daar vruchteloos zoeken, mijn jongen! antwoordde Raffles ondanks zichzelf glimlachend. De bosjesman is geen ruiter, en er zijn er heel wat die niet eens weten hoe een paard er uit ziet. Neen, daarop mogen wij niet rekenen. Het beste is, hier te blijven, onze paarden den geheelen dag te laten rusten en dan te pogen, morgen met die dieren terug te keeren. Zijn zij niet bij machte om ons te dragen — ja, dan zullen wij wel verplicht zijn, te voet naar Jeppe terug te keeren!

— Maar wat had die kerel daar voor doel mee, mylord? riep Henderson woedend. Wat kon het hem voor voordeel opleveren, onze paarden kreupel te maken?

— Dat valt nu nog niet zoo gemakkelijk te zeggen, James, — maar het is ondenkbaar dat iemand dat alleen uit lage wraakzucht doet, jegens hem geheel onbekende personen. Neen, die man moet weten wie wij zijn, en juist zijn bekendheid met ons moet hem een rede zijn geweest, ons deze poets te bakken!

Raffles en Brand hadden een snellen blik gewisseld.

Dezelfde gedachte was bij hen opgekomen.

Beiden dachten aan den kerel, den eenigen overlevende van den strijd met de bandieten, handlanger van Laroche, dien Raffles straffeloos had laten gaan. Die man zou dan niet teruggekeerd zijn naar Johannesburg, maar hij zou in de buurt zijn gebleven, en het drietal zijn nageslopen. Het is waar, zij hadden geen paard van hem gezien, maar dat had hij toch moeten hebben, anders zou het hem onmogelijk zijn geweest, dat hij hen tot hier had kunnen volgen. Misschien had hij het dier ergens onderweg gekocht — of gestolen.

Maar wat hoopte hij dan van deze vermindering hunner rijdieren? Wat kon hij daar anders mee bereiken, dan dat de ruiters genoodzaakt zouden zijn, hun paarden in de steek te laten, en terug te keeren?

Raffles zou spoedig een antwoord op die vraag krijgen.

Brand was bezig, zijn geweer na te zien, en opende het munitiekistje, teneinde zijn patronenzak daaruit bij te vullen, toen hij een luide kreet slaakte, die Raffles en Henderson dadelijk deed toelopen.

— Wat is er? vroeg de eerste, neerkijkend in het bleeke gelaat van Brand, die op zijn knieën naast de zoeven geopende munitiekist lag:

— Onze munitie is weg! De kist is leeg — of liever, de patronen zijn vervangen door keisteenen? zie maar!

Raffles keek met gebalde vuisten neer in de withouten kist, die inderdaad voor meer dan de helft gevuld was met zware keisteenen, die door middel van handen vol gras belet werden, door elkaar te rollen, en zoo de vervanging al te spoedig te verraden.

— Het is dus heel wat ernstiger dan we eerst vermoedden Brand! mompelde Raffles, strak voor zich uitziende over de vlakke, die scheen te gloeien onder het brandende licht van de zon.

— Geloof je dat dezelfde man die de paarden mishandelde dit gedaan heeft?

— Dat kan niet betwijfeld worden, Brand! En ik denk dat wij moeilijke oogenblikken tegemoet gaan! Die kerel handelde naar een bepaald plan — en al weet ik nog niet wat dat kan zijn, zoo moeten wij er toch rekening mede houden, dat wij wel eens op heel ander wild zullen moeten jagen dan op leeuwen en wilde zwijnen! Hoeveel patronen hebben wij nu nog Brand?

De jongeman telde snel de wapens, keek de magazijnen na, zocht ook in de patroontasschen en antwoordde toen:

— Onze geweren en revolvers zijn allen geladen. Daarenboven zijn er nog twee-en-twintig geweerpatronen in onze tasschen!

— Veel is het niet, maar het is toch beter dan niets! En denk er om vrienden — van nu af mag geen schot vermorst worden, want misschien hebben wij die kogels wel noodig, om er ons leven mee te verdedigen. Geen lood dus verspild aan hazen en ander wild, Brand — wij hebben nog genoeg verduurzaamd voedsel, en zullen het daarmee moeten stellen. En er is niets aan te doen — wij kunnen niet verder gaan, wij kunnen hoogstens hier blijven eenige uren,

en dan zullen wij naar Jeppe moeten terugkeeren om ons van nieuwe paarden en nieuwe amunitie te voorzien.

En nu werd er geruimen tijd niet gesproken. Iedereen begreep dat er plotseling iets zeer ernstigs was geschied, dat den loop van zaken geheel wijzigde, en dat tot heel iets anders zou leiden dan tot een jachtpartij.

De streek was hier zoo goed als geheel verlaten, hulp behoefden zij volstrekt niet te verwachten, de paarden zouden binnen enkele uren geheel onberijdbaar zijn, en zij hadden tezamen nauwelijks vijftig schoten meer, de revolvers erbij inbegrepen.

Raffles nam dadelijk zijn maatregelen.

Hij verliet de plek, waar zij halt hadden gehouden, en zij gingen nu zoo ver terug, dat zij zich aan den zoom bevonden van het boschje, aan de zuidzijde, en de geheele vlakke konden overzien, terwijl zij niet in hun rug konden worden aangevallen, daar niemand, althans bij dag, het bosch van het zuiden zou kunnen intrekken, zonder dat dit werd gezien.

Natuurlijk was er geen sprake van, dat de vrijgelaten bandiet alleen zou terugkeeren. Hij zou het niet durven opnemen tegen drie mannen, en zich stellig van hulp verzekerd hebben, hetgeen al heel gemakkelijk ging in een land, en in een streek, waar juist de rush naar de pas ontdekte diamantvelden een aanvang had genomen.

Het land krioelde van allerlei gespuis, en daaronder zouden natuurlijk heel wat kerels te vinden zijn, bereid om den bandiet bij te staan. En het was den man niet alleen te doen om zijn wraakzucht bot te vieren — hij wist dat Raffles het valies met de diamanten bezat, en hij zou alles in het werk stellen om hem die te ontfutselen.

En met dit vooruitzicht onder de oogen brachten de drie mannen, zonder veel te spreken, eenige uren door aan den zoom van het bosch. Het was duidelijk te merken dat de arme paarden nu veel pijn begonnen te lijden, en dat er niet aan te denken viel, hen nog te kunnen berijden.

De zon daalde langzaam naar de kim, de warmte werd iets minder hevig, maar nog altijd deed zich niets bijzonders voor. Raffles verwachtte dan ook voor dien dag nog niets, want het zou toch niet zoo gemakkelijk in zijn werk gaan, een half dozijn, tot alles bereide mannen bijeen te brengen voorzien van wapens en paarden! De bandiet moest toch ook zelf naar een bewoonde plek teruggaan, alvorens hij in de ge-

legenheid was, zich van hulp te voorzien.

— Zullen wij terug moeten loopen, Edward? vroeg Brand, na een geruimen tijd van stilzwijgen.

— Het zal niet anders gaan, Brand! antwoordde Raffles kortaf. En wij moeten ons best doen, een omweg te maken, om de schurken te ontgaan, die dien kerel, wien ik de vrijheid heb hergeven, tegen ons in het vuur denkt te zenden. En wij moeten er op rekenen dat hij dat met een groote overmacht zal doen — wijs geworden door de les van het jongste verleden!

— Maar waarom vertrekken wij dan niet liever dadelijk! Des te meer kans hebben wij toch, Jeppe te bereiken, voor hij zijn legermacht bijeen heeft kunnen brengen?

— Wij konden het niet eerder doen, omdat de hitte het ons belette, Brand! Zij is zoo vreeslijk drukkend, dat ik een onweer verwacht.

— Zullen wij de paarden meevoeren?

— Zoover als de arme dieren maar kunnen loopen, want zij zullen onze bagage moeten dragen, Brand — als zij er ten minste toe in staat zijn.

En weer verliep er een uur, zonder dat er veel gesproken werd. Toen kwam er eensklaps een frissche wind opsteken, die den storm aankondigde, en Raffles besloot, het erop te wagen, en den terugtocht te ondernemen.

Hij zou in ieder geval trachten, de heuvels weder te bereiken, die zij eenige uren te voren waren voorbijgegaan, en waar zij desnoods een schuilplaats zouden kunnen zoeken tegen den plasregen, die dan zeker in al zijn hevigheid zou neerdalen.

Reeds begonnen zich in het westen kleine wolkjes te vormen, die zich binnen weinige uren zouden hebben verzameld, en waaruit een van die korte maar onbeschrijflijk hevige plasregens zou neerdalen, zooals alleen de tropen die kennen.

De paarden werden losgemaakt van de klusters, die waarlijk volkomen overbodig waren, en te voet, in een gedrukte stemming, werd de terugtocht aanvaard, omdat het nu eenmaal beter was, twee dagreizen ver terug te keeren dan op goed geluk in noordelijke richting verder te trekken, met de zekerheid dat daar toch geen paarden te krijgen zouden zijn, en dan was het nog noodzakelijk, eerst te voet een tocht van verscheidene weken te maken, dwars door de dorre vlakte, waar zij niet alleen heel weinig wild zouden aantreffen, maar waar zij, hetgeen veel erger was, misschien hevig zouden lijden door dorst en vermoeienis.

De paarden strompelden moeizaam voort, en het was maar al te duidelijk te zien dat de dieren reeds nu niet meer in staat waren, een volwassen man op hun rug te dragen. En de brave Henderson voelde zijn oogen reeds zonderling knippen als hij dacht aan de mogelijkheid, dat men de arme dieren met een revolverschot zou moeten afmaken, als zij onmogelijk verder zouden kunnen gaan. Want wonden van dien aard kan men niet genezen — het is eenvoudig rust, langdurige rust, die de dieren behoeven.

Raffles vermeed opzettelijk den weg, dien hij gekomen was, en die nog duidelijk zichtbaar was in de vlakte, door het neergetrapte gras, en beschreef liever een omweg al was die voorzorg misschien overbodig geworden, daar de vrijgelaten bandiet wel minstens een vollen dag zou noodig hebben en misschien nog meer, om zijn troep bijeen te brengen.

De zon naderde de kim, en zij bevonden zich midden in een uitgestrekte vlakte, op ongeveer twee kilometers afstand van de heuvels die Raffles wilde bereiken, toen Brand plotseling het paard inhield, dat hij bij den teugel voortleidde, en dat hij telkens bemoedigend moest toespreken, en voor zich uitwees over de vlakte.

— Wat is dat daarginds, aan den voet van de heuvels, dat zich beweegt?

Zonder aanstonds te antwoorden haalde Raffles zijn kijker uit het foudraal, bracht het instrument voor de oogen, tuurde er even door, en antwoordde toen:

— Een ruitertroep! Daar zijn zij reeds! De kerel heeft dus lang voor hij Jeppe bereikte een bende avonturiers ontmoet, die bereid zijn, hem te helpen in zijn onderneming!

— Hoeveel tel je er?

— Het zijn er op zijn minst twaalf, en misschien nog wel meer! En allen zijn zij bereden.

— Hoe kunnen wij ons in 's hemelsnaam hier verdedigen! riep Brand wanhopig uit. De vlakte is volkomen kaal — en zij moeten ons al gezien hebben, en kunnen binnen tien minuten op schotsafstand zijn!

Raffles keek om zich heen. Inderdaad leek de toestand hoogst ernstig. Niet alleen zouden zij moeten strijden tegen een groote overmacht, maar dat ook nog in een zeer ongunstig terrein, een bijna geheel kale vlakte, waar zelfs geen struikgewas eenige dekking kon bieden.

Aan vluchten viel onder deze omstandigheden niet eens te denken — de ruiters waren op geen duizend meters afstand, moesten hen reeds gezien hebben en zouden zeker aanstonds op hen komen afstormen.

Maar het scherpe oog van Raffles, ontdekte plotseling iets, dat zijn gelaat deed verhelderen, hij wees er naar met uitgestrekte hand en zeide:

— Daarheen, vrienden!

— Wat is dat daarginds? Zijn het hutten van inboorlingen, mylord? vroeg Henderson, zijn oogen tegen het scherpe hemellicht met zijn hand beschuttend, om beter te kunnen zien.

— Neen James — het zijn termietenheuvels — en de hemel geve dat zij verlaten zijn, want dan zullen wij ons een kostbaar onderkomen kunnen verschaffen!

— Termietenheuvels herhaalde Henderson met groote oogen. Zijn het huizen, zijn het nesten mylord?

— Heb je ze dan bij een vroegere gelegenheid nooit gezien? Kom dan spoedig mede — en overtuig je van de waarde van die verdedigingswerken! Vlugg wat, want aanstonds zullen zij ons in het oog krijgen!

— En de paarden?

— Wij kunnen de arme dieren onmogelijk meenemen Brand, voor ons is er plaats — niet voor paarden! Laat ieder onzer een deken nemen, en jij Henderson, neem de tent. Die is onmisbaar. Met het kookgerei zal ik mij belasten. Ieder zijn geweer en alle munitie die er nog is — en Gode bevelen!

Zoo snel mogelijk werden de paarden ontlast van alles wat de mannen zouden noodig hebben, tenminste wanneer zij dit avontuur overleefden, en zoo, zwaar beladen, ijlden zij op de groep van drie zonderlinge, kegelvormige heuveltjes toe, bijna twee en een halve meter hoog, opgetrokken uit klei, boombladeren en gras, en waarvan de wanden meer dan een voet dik kunnen zijn, terwijl zij naar den top langzamerhand in dikte afnemen.

Het zijn ware meesterstukjes van architectuur, en hier weder toont zich de Natuur in haar geheimzinnige macht, waar zij betrekkelijk kleine insecten toegerust heeft met de macht, bouwwerken op te trekken, in verhouding duizendmaal grooter dan de pyramiden waren!

Maar al liepen de drie mannen nog zoo snel, de bandieten hadden hen reeds gezien, want zij kwamen reeds aanstormen, met hun wapens boven hun hoofd zwaaiend, en onder een geschreeuw dat zelfs op dien afstand te verneemen was.

Zij waren nog maar vijftig meters van de drie termietenheuvels af, en boven hunne hoofden betrok de lucht dreigend, en werd loodgraauw, toen zij eindelijk hijgend voor een der grootste nesten

stilstonden, en tot hunne groote vreugde bemerkten, dat die door de termieten verlaten was.

— Hoe komt men daarin, mylord? vroeg Henderson radeloos. Ik zie nergens de kleinste opening.

— Door er een gat in te hakken, vlak boven den grond, James! Hier, neem je bijl — help hem Brand — en doe het vlug — ik zal intusschen mijn best doen, met wat opruiming te houden onder dien troep.

En terwijl Henderson en Brand met verwoude bijlslagen aanvielen op den wand van den grootsten heuvel, die wel bijna drie meter hoog was, en aan den basis een doorsnede had van ruim twee meters, knielde Raffles neder achter een van de kleinere termietenheuvels, en wachtte daar koelbloedig af, tot de aanstormende bende binnen schotsafstand zou zijn.

Reeds dreunde de grond onder de hoeven hunner galopperende paarden.

Toen hief hij heel kalm het geweer op, bracht het aan den schouder, mikte — de voorste ruiter hief de handen ten hemel, zijn paard steigerde, nu het zoo heftig aan den teugel werd gerukt, en de man stortte uit den zadel op den grond, terwijl de heele bende over hem heenstormde twaalf koppen sterk.

De anderen schenen zich aan dit kleine ongeval volstrekt niets gelegen te laten liggen, maar reden verder, totdat een tweede kogel, een tweeden man in het zand deed bijten — toen pas schenen zij tot het besef te komen, dat zij den dood regelrecht in den muil liepen, door op die wijze voort te gaan. Zij waren nog wel drie honderd meters van het groepje heuvels verwijderd, en gevoelden blijkbaar weinig lust tot doelwit te dienen aan zulk een uitnemenden schutter.

Zij volgden dus de gewone taktiek, in zulke omstandigheden gebruikt, en zwermden links en rechts uit, teneinde het groepje heuvels te kunnen omsingelen.

Misschien was de manoeuvre niet zoo kwaad, maar in elk geval had zij nog noodlottige gevolgen voor een derden aanvaller, die met paard en al een luchtsprong maakte, en met zijn rijdier ter aarde stortte.

De beide bijlen hadden intusschen niet zonder moeite een opening gehakt in den dikken wand en het werd tijd dat die opening gereed was, want onder het galopperen begonnen die bandieten daarginds te schieten, en Raffles achtte het geraden, dekking te zoeken achter den stevigen wal van klei en takken.

— Is het gereed. Brand? schreeuwde hij.

— Ja, klaar!

— Kruip dan naar binnen, neem alles mede, en begin vast een paar kleine openingen in den wand te maken, bij wijze van schietgaten! Ik kom aanstonds bij jullie!

Hij zond nog een vierde schot af, dat echter geen doel trof, en toen retireerde hij haastig.

De opening was zoo nauw, dat Henderson, zwaar gebouwd als hij was, zich zeker heel wat moeite had gegeven, om er binnen te dringen.

Daarbinnen was het vrij bedompt, maar de thans binnendringende lucht zou daarin spoedig verandering brengen.

Zien kon men slechts weinig, voorloopig, maar Brand en Henderson waren reeds druk bezig met het uithakken van kleine schietgaten in den wand, die naar den vijand was toegekeerd, en ook opzijde, ingeval van een omsingeling.

Hakken is het goede woord — want men kan er zich nauwelijks een voorstelling van vormen, hoe de termieten, deze netvleugeligen, met hun sterkgetande onderkaken in staat zijn de klei zoo dicht ineem te persen dat er een muur ontstaat, steviger dan menschenhanden hem hadden kunnen optrekken.

Terwijl hij bezig was, bromde Henderson in de duisternis.

— Een vraag, mylord — bewoonden de termieten in paren zoo'n huis?

— Neen, James! antwoordde Raffles, lachend ondanks de ernstige omstandigheden. De termieten zijn zeer merkwaardige diertjes, maar zij zouden toch niet in staat zijn, met zijn beiden zulk een kolossaal huis op te trekken. Zij leven altijd in koloniën, ongeveer als de bijen, maar bij hen treft men gevleugelde mannetjes en wijfjes aan, die zorgen voor de voortplanting van de soort, en dan nog ongevleugelde en blinde arbeiders en soldaten, die echter voor de taak die ik je zooeven noemde niet geschikt zijn.

Raffles had op zijn beurt zijn mes reeds ter hand genomen, en vervolgde, terwijl hij terzijde een schietgat ging maken:

— Er is ook een termietenkoningin, een soort van moeder, die bevel voert over de geheele kolonie en die door de arbeiders gevoed wordt. De soort waarvan wij nu de woning voorloopig in beslag hebben genomen, en die dat waarschijnlijk niet zouden goedkeuren als zij dat wisten, heet *Termes bellicosus*, of, in je eigen taal „strijdlustige witte mier” hetgeen beteekent, dat men verstandig doet, deze dieren uit den weg te gaan! En zie nu maar eens om je heen, nu het wat lichter wordt, en wij gelukkig volkomen veilig zijn voor de schoten van die kerels, en bewonder de Almacht, die dit wonderwerk schiep, door toedoen van een redeloos dier!

En Henderson keek, en hij verbaasde zich uitermate, want de volkomen cirkelvormige wand, was van binnen niet glad, zooals van buiten, maar toonde een zeer groot aantal uithollingen, die ieder hun eigen doel hadden, kamers en gangen, die klaarblijkelijk naar een bepaald plan waren aangelegd. Daar waren broedplaatsen, verblijfplaatsen voor de larven, voorraadschuren, en dan ook het koninklijk paleis!

En als men er tegen klopte — dan klonk het als metaal!

— Dat werkje zal zeker heel veel tijd vereischt hebben, mylord? vroeg de reus, vol bewondering, terwijl hij zijn mes door den harden wand joeg, zoodat er alweder een lichtstraaltje naar binnen drong.

— Niet eens zoo heel lang, James. Bedenk dat de mieren zeer ijverig zijn en dat reeds Salomo ons naar hen toezond om van hen te leeren — en dat zij het werk bij honderdduizenden tegelijk verrichten! En nu zullen wij deze natuurkundige les voorloopig maar staken, ik geloof dat er thans ernstiger dingen te doen zijn!

HOOFDSTUK IV.

Het onweder.

Inderdaad was de termietenheuvel, die tot de grootste van zijn soort behoorde, en meer dan voldoende ruimte bood aan de drie mannen, reeds een paar malen door kogels geraakt, die er echter ternauwernood een duim in konden doordringen.

De schietgaten waren nu gereed, vier in getal, twee naar voren gewend, naar de vlakte, waarover de bandieten aankwamen, een aan iedere zijde.

En die zijgaten bleken dadelijk het meeste nut te hebben, want de vijand had zich, zooals reeds gezegd, verspreid, in twee gelederen gedeeld, en poogde nu blijkbaar de vesting van twee kanten te naderen.

Brand, de beste schutter van het drietal had reeds aan een van die zijgaten postgevat, bracht er den loop van zijn geweer door, en hij vuurde bijna op hetzelfde oogenblik.

Een schreeuw klonk, gedempt door de dikke wanden van het mierennest, en een man tuimelde van zijn paard, dat ruiterloos wegdraafde, en een eindje verder uit zichzelf weer stilstond, om langzaam, blijkbaar verbaasd weer naderbij te komen.

In het wilde weg vuurden de ruiters terug, en Raffles maakte hoofdschuddend de opmerking:

— Dat zijn blijkbaar geen menschen die lang in Afrika gewoond hebben, anders moesten zij begrijpen, dat het niets geeft, van zulk een afstand op een nest van Afrikaansche mieren te schieten! Het houdt bijna evengoed tegen als beton!

De vijand scheen in te zien, dat dit niet de juiste methode was, om den aanval voort te zetten, want hij zwenkte weer af, en reed met losse teugel weer de vlakte in, na reeds vier mannen te hebben verloren, en dat zonder een resultaat te hebben behaald.

Met eenige moeite kon Raffles van zijn kijker gebruik maken, en toen riep hij uit:

— Het is zooals ik wel vreesde, die kerel is er bij, dien wij hebben vrijgelaten! Het geluk heeft hem zeker gediend — hij is de anderen onderweg tegen gekomen!

— Maar tot dusverre hebben zij toch niet veel plezier van hun onderneming, mylord! zei de Henderson grimmig.

Er was een ernstige uitdrukking op het gelaat van Raffles, toen hij hernam:

— Maar zij zijn nog altijd ver in de meerderheid, James! En er zijn andere middelen om ons te overwinnen dan geweren! Bedenk dat de zon over een paar uren zal ondergaan, en zoodra de duisternis is gevallen, zijn wij als het ware aan hun genade overgeleverd. Zij zullen ongezien naar onze heuvel kunnen toesluipen, en de vesting met man en macht kunnen aanvalen.

— Wat doen zij nu? vroeg Brand, die door een der kijkgaten gezien had.

Raffles keek op zijn beurt weer naar buiten, en zag dat de bandieten waren afgestegen, op een afstand van meer dan zeshonderd meter, zoodat het zeer moeilijk viel, hen daar onder vuur te nemen, en nu overleg schenen te plegen.

Hoe moesten zij die mieren verwenschen, die daar plotseling hun plannen hadden doen falen! Want het moest hun gemakkelijk zijn gevallen, die drie mannen, wier paarden niet meer bruikbaar waren, te overwinnen, op een vlakte, waar zich geen dekking bevond!

Intusschen bleef de toestand ernstig, want wanneer het daglicht geweken zou zijn, dan zou de troep daarginds weer in beweging komen, het mierennest omsingelen en misschien wel pogen, hen die daar binnen waren uit te rooken, of het nest in brand te steken.

En men kon er niets tegen doen, want er viel natuurlijk niet aan te denken, thans het mierennest te verlaten, en zich in de vlakte te wagen.

Er liep daar een gezadeld en getuigd paard rond, toebehoorende aan de tegenpartij, en welks meester blijkbaar gesneuveld was, maar hoe moesten zij het dier bereiken — en wat hadden zij bovendien slechts aan één rijdier?

Neen, het beste was, voorloopig daar te blijven, en af te wachten wat de vijand zou doen.

Voorloopig deed hij volstrekt niets! De man-

nen waren afgestegen en hadden zich iets meer naar den kant van de lage heuvels begeven, waarvan zij echter op dat oogenblik nog wel een kilometer verwijderd waren.

Het was duidelijk dat zij krijgsraad hielden en spraken over de beste wijze om zich van het drietal meester te maken.

— Er is iets wat ik niet goed begrijp! zeide Brand na eenige oogenblikken peinzend. Waarom willen zij ons eigenlijk dooden? Als die kerel ons bespied heeft dan moet hij toch ook weten dat wij het kostbare valies niet meer bij ons hebben?

— Ik denk niet dat hij daartoe dicht genoeg genaderd is, Brand! Want inderdaad — het zou bitter weinig nut hebben, ons van kant te maken, want dan zou ik immers niet de plaats kunnen aanwijzen, waar ik dien schat had begraven? Neen, ik houd het er wel degelijk voor, dat die mannen gelooven, dat het valies met de juweelen en het goed hierbinnen is, in deze holten kegel van klei!

Plotseling slaakte Henderson, die voor een der kijkgaten was blijven staan uitzien, een kreet.

— Wat is er, James? vroeg Raffles levendig, terwijl hij zich omwendde.

— Zij hakken een dikken boom om, mylord!

— Hakken zij een boom om, herhaalde Brand verwonderd. Wat is dat voor een zonderling spelletje?

Zonder antwoord af te wachten plaatste hij zich voor een der andere kijkgaten, en hij zag inderdaad dat de bandieten, thans buiten schotsafstand bezig waren, met hun bijlen een zwaren boom aan te tasten.

— Wat willen zij daarmee doen? vroeg hij verwonderd.

— Ik geloof dat ik het wel eenigszins kan begrijpen — maar wij zullen afwachten! zeide Raffles ernstig.

Er verbleef bijna een kwartier en in dien tijd werd er slechts heel weinig gesproken binnen in het mierennest.

Slechts éénmaal vroeg Brand:

— Gaat de zon reeds onder?

— Neen Brand — alleen betreft de lucht — ik vermoed dat er een vreeselijke bui op komt is! had Raffles geantwoord.

Intusschen gingen daar in de verte de kerels voort met hun eigenaardig werk, en eindelijk stortte de boom met een ver hoorbaar geraas, en zijn machtige takken braken splinterend onder den val.

Hiermede bleek het werk nog niet te zijn afgelopen, want de mannen begonnen aanstonds weder met hun bijlen in den boom te hakken, omstreeks vier meter van het einde.

Dat was geen gemakkelijk werkje, want de stam was wel bijna een meter dik!

Toch vorderde het, en tenslotte hadden zij een van takken ontdanen boomstam verkregen, en nu pas begreep Brand het doel, want nauwelijks was het ronde stuk hout vrijgemaakt, of de bandieten begonnen den stam onder luid geschreeuw en met inspanning van al hun krachten voort te rollen over de vlakte in de richting van het mierennest.

Met een woedenden kreet stak Brand zijn geweer reeds door de opening, maar Raffles weerhield hem met een gebaar en zeide kortaf:

— Schiet niet, want dat zou geen doel hebben, je zoudt alleen den boomstam treffen, en wij kunnen geen enkelen patroon missen, bedenk dat!

Raffles had maar al te goed gezien. De tien kerels achter den boomstam waren daarachter zoo veilig als in een loopgraaf, want er kwam bij het voortrollen niets van hun lichaam te zien.

Het was zeker geen gemakkelijke arbeid, maar hij vorderde toch gestadig, en er was nog geen kwartier verlopen, of de stam bevond zich op geen tachtig meters afstand van den termietenheuvel.

Bijna dadelijk daarna verschenen er tien geweerloopen — tien schoten kraakten, en het nest dreunde een oogenblik onder die losbarsting.

Brand was de eenige die terugschoot, en zijn kogel verbrijzelde het geweer in de hand van een der schutters, en verwondde waarschijnlijk ook de hand die het wapen vasthield, want er werd een woeste kreet van pijn en woede gehoord.

Het was duidelijk, dat onder deze omstandigheden het nest het omogelijk heel lang meer zou uithouden, nu de schoten van zoo dichtbij en in zoo groote getale werden gelost.

De bandieten hadden hunne paarden achtergelaten die in de verte vreedzaam liepen te grazen.

Nog eenmaal schoten de drie mannen terug, en ditmaal trof Raffles een der bandieten aan den schouder, waarvan een heel klein stukje zichtbaar werd.

Maar het ergst was, dat de schelmen thans de schietgaten duidelijk konden onderscheiden, en daarop mikten. Eenmaal was er reeds een

kogel door een van die openingen gedrongen en in den tegenoverliggenden wand blijven steken, juist op het oogenblik dat Brand zich had afgewend om een nieuw magazijn in den grendel van zijn repeteergeweer te steken.

Maar eensklaps werd het geratel van de geveerschoten overstemd door een veel machtiger geluid, angstaanjagend in zijn hevigheid — een verschrikkelijke donderslag deed de aarde trillen, en nu pas bemerkten de drie mannen daarbinnen dat het eensklaps zoo goed als geheel duister was geworden, alsof zich een rouwvade tusschen hemel en aarde had geschoven.

Een bliksemflits zette voor een kort oogenblik het landschap in een fellen gloed, en daarop begon het te regenen.

Eenigen tijd geleden, op een andere plek, hadden de drie mannen nogmaals zulk een regen bijgewoond — maar zij erkenden al spoedig dat het kinderspel was geweest bij hetgeen er thans geschiedde.

In stralen, dik als een wandelstok, en onafgebroken plaste het water met zulk een geweld uit den roetzwarten hemel, die nu en dan door bliksemflitsen werd verscheurd, dat binnen enkele minuten de geheele vlakte, zoo ver het oog reikte, blank stond.

Dat water drong natuurlijk door de opening het mierennest binnen en er was nog geen minuut verlopen of de drie mannen stonden tot over hun enkels in het water, dat als het ware zienderoogen steeg.

In een laatste, wanhopige poging verdubbelden de verraste bandieten hun geweervuren, en in de toenemende duisternis waren de vuurvlammen uit hunne loopen duidelijk zichtbaar.

Wanneer zij er maar de gelegenheid toe hadden schoten de drie mannen terug, en eenmaal bewees een rauwe kreet, dat het schot raak was geweest.

Voor wie nog nimmer een Afrikaanschen slagregen heeft beleefd, zal het als een sprookje klinken, maar er waren nog geen volle vijf minuten verstreken of den boomstam lag niet meer op den bodem, maar dreef!

Een heftige wind was komen opsteken, en deed kopjes ontstaan op het reusachtige meer, dat zich in een ommezien gevormd had op de bodem van de vallei.

— Maar wij moeten hier vandaan! schreeuwde Brand, die het water reeds tot zijn knieën voelde komen, terwijl Henderson en Raffles op een der door de mieren vervaardigde gaanderij-

en ware getreden, en bezig waren wat hooger een nieuw schietgat te maken.

Maar dat was reeds bijna niet meer mogelijk, want het water was zoo snel komen opzetten, dat het den gemaakten ingang op een paar centimeters na reeds bedekte.

Maar Raffles begreep het gevaar van den toestand zeer goed, en als men hier bleef — als de regen bleef aanhouden, dan zou het wel eens kunnen zijn, dat men hier opgesloten zou worden als rattén in een val.

Toch besloot Raffles tot het laatste, want zij waren drie krachtige mannen en als het moest, zouden zij den dunnen top van het mierennest wel bijtijds kunnen verbrijzelen.

Hij wierp een blik naar buiten, en bemerkte dat den boomstam in het rond werd gedreven, zonder eenige dekking op te leveren voor de schelmen, die er zich hardnekkig aan vastklampten.

Gemakkelijk had hij nu eenigen hunner kunnen neerleggen, maar nu zij zichzelf in doodsgevaar bevonden, nu liet hij het geweer rusten en keek met een strak gelaat naar buiten, in de nu pikzwarte duisternis, die echter herhaaldelijk fel verlicht werd door een oogverblindenden bliksemstraal.

En bij dat licht kon men zien hoe de regen als een dicht gordijn van den hemel naar de aarde reikte, alsof daarboven een geheele rivier buiten haar bedding trad.

Het waren geen droppels — het waren echte stangen van water, meer dan een duim dik, en vlak naast elkander, en zoo hevig was de beukende kracht, dat het mierennest op zijn grondvesten trilde, nu ook van binnen het regenwater zijn vernielende uitwerking begon te doen gevoelen.

De klei zou het zeker wel een uur uithouden op zijn minst — maar dan?

Brand was nu op zijn beurt op een der kunstig aangebrachte gaanderijen gekomen, en nu stond hij weer droog, en zag toe, hoe het water, met ongehoorde snelheid opgekomen, reeds naar binnen spoot door een der laagste schietgaten.

Waarschijnlijk waren alle omringende stroompjes reeds onmiddellijk buiten hun oevers getreden, en hadden met verschrikkelijke snelheid het dal helpen vullen.

Somtijds hoorden zij boven het geloei van den wind uit, het razen en tieren van de bandieten, die vruchteloos poogden, den drijvenden boom-

stam te besturen en in de richting van de heuvels te doen gaan, waar zij tenminste tegen den verdrinkingsdood zouden zijn beschut.

Eenigen hunner hadden den stam losgelaten, en zwommen uit alle macht, terwijl de regen hun lichamen beukte, naar het op eenigen afstand gelegen boschje, waartoe ook de omgehakte apenbroodboom had behoord. Daar waren nog eenige zeer hooge boomen, in welks takken zij zich zouden kunnen redden.

En daarbinnen, in het mierennest moesten de drie mannen in allerijl weer wat hooger klimmen, en vlug nieuwe gaten in den wand hakken, thans niet om er door te kunnen schieten, maar om zich lucht te verschaffen!

Er stond op zijn minst een meter water in den kegel, en nog altijd steeg het, zoodat ook zij hooger moesten klauteren en dadelijk zou de bovenste omgang bereikt worden, en moesten zij tot iederen prijs zich een uitweg banen.

Maar toen het zoover was, bedaarde het verschrikkelijk onweer even plotseling als het was komen opzetten, en de regen hield op.

Langzaam loste zich de loodkleurige wolk in het donkerblauw van den lucht zich op, en bij het steeds toenemende licht kon Raffles, door een der luchtgaten kijkend, waarnemen hoe de zware boomstam thans weder door den stroom was gegrepen en tamelijk snel werd meegevoerd in de richting van de heuvels.

Een van de schelmen echter, die blijkbaar gewond was, was van den boomstam afgegleden en worstelde, half wadend, half zwemmend, blijkbaar niet beducht voor de schoten uit de vesting der drie belegerden, om een van de andere mierenkegels te bereiken, waaraan hij zich wanhopig vastklemde.

Het was duidelijk dat hij aanstonds het bewustzijn zou verliezen, en dan onherroepelijk ten doode zou zijn opgeschreven, als hij weder in het water teruggleed.

Het leek een nog jonge man te zijn, baardeloos en tenger en Raffles voelde zijn hart door mededoogen bewogen.

Hij stapte van de verhooging af, zoodat het water hem weder tot halverhoogte de dijen rijkte stak Brand zijn geweer toe met de woorden! Ik ga naar buiten.

— Wat wil je doen? vroeg Brand ongerust. Zij zullen je neerschieten!

— Daarvoor bestaat niet het minste gevaar. De boomstam is reeds ver afgedreven, ik tel er nog maar vijf mannen op, en die hebben niet eens allen hun geweer meer. Een paar zitten er

op verren afstand in de boomtoppen en zullen wel aan andere dingen te denken hebben!

— Maar wat wil je buiten doen? drong Brand aan.

— Een mensch van den verdrinkingsdood redden! Een gewonde heeft zich aan den top van een der andere mierennesten vastgeklemd, maar ik denk dat zijn krachten hem spoedig zullen begeven, en dan moet hij omkomen, want hij zal zich in den stroom niet meer staande kunnen houden.

— Maar het water zakt reeds — hij zal zichzelf wel kunnen redden — binnen een half uur!

— Dan zal het te laat zijn, Brand! Toen zij ons aanvielen, hadden wij het recht om ons leven te verdedigen, maar dit is een ongewapende, machteloos, en het zou wreed zijn, hem voor onze oogen te doen verdrinken. Wacht mij hier ik zal aanstonds terugkeeren.

Raffles stapte nu op den bodem, en daar het water nog altijd den ingang geheel bedekte was hij verplicht eerst diep adem te halen, toen neer te knielen en snel door de opening te duiken.

Brand, die voor een der kijkgaten was gaan staan, zag Raffles een oogenblik later terzijde van het termietennest te voorschijn treden.

Het water, tamelijk snel wegzakkend in den geheel uitgedroogden grond, en voorts wegstroomend over den langzaam naar omlaag hellenden bodem van het dal, kwam hem slechts tot een decimeter boven de knieën.

Brand kon ook den bandiet zien, doodsbleek, die zich nog slechts met de uiterste krachtsinspanning aan den top van den veel lageren mierenheuvel vastklemde, en hij meende hem iets te zien zeggen, want zijn lippe bewogen en hij keek verschrikt naar dien naderenden man in wien hij een doodsvijand moest vermoeden.

— Laat je zakken — ik zal je opvangen! hoorde hij Raffles met zijn rustige stem zeggen. Je behoeft niets te vreezen.

Nog een oogenblik aarzelde de bandiet, maar het scheen dat zijn krachten hem aanstonds zouden begeven, zijn handen lieten los en hij gleed omlaag langs de helling van het nest, en Raffles vatte hem om het middel, en droeg hem door het water heen tot vlak voor de opening.

Brand stond gespannen te wachten, en bukte zich haastig om de schouders aan te vatten van den man, die hem door Raffles door de opening heen werd toegestoken.

In het schemerachtige licht — de zon zou over een kwartier ondergaan — was zijn bleek gelaat nauwelijks te onderscheiden.

Hij was alleen met een revolver gewapend, die echter in zijn gordel stak, en voorloopig wel niet bruikbaar zou zijn, daar hij geruimen tijd onder water zou zijn geweest.

Uit overmaat van voorzorg echter nam hem de jongeman dat wapen dadelijk af.

Raffles kwam nu ook opduiken, drijfnat, schudde zich even, en hielp toen Brand den bijna bewusteloozen schelm uit te strekken op een droog gedeelte halverwege den wand van het nest.

— Maak een licht, als je lamp tenminste nog droog is! beval Raffles kortaf, ik moet zien waar hij gewond is!

De lamp knipte aan, een vrij helder licht vulde het binnenste van het nest, Ruffles bukte zich nu over het doodsbleeke gezicht van den bandiet, en bemerkte toen dat hij aan den schouder gewond was.

De mouw was van boven geheel met bloed doortrokken.

Met de grootste behoedzaamheid ontdeed Raffles den man van zijn jas, en zeide toen tot Henderson, die met de beide handen op den rug niet bepaald vriendelijk toekeek:

— Wij hebben den kleinen trommel met verbandmiddelen toch meegenomen? Goed zoo, geef eens wat pluksel en verbandlinnen!

Terwijl Henderson brommend den kleinen trommel ging openen, trok Raffles voorzichtig het met bloed gedrenkte hemd van den gewonde los, en bijna onmiddellijk richtte hij zich met een kreet op, keek Brand met een verwonderden blik aan, en zeide, de verbandmiddelen van Henderson aannemend:

— Wij hebben eigenaardig bezoek gekregen, Brand! Wie het is weet ik niet, maar ik moet je aankondigen, dat wij een dame in onze nederige kluis hebben ontvangen!

DUBEC-RECLAME.

Thans worden uitgereikt:

Mary Pickford,
Betty Balfour, Claire Windsor en
Constance Talmadge.

Andere volgen.

HOOFDSTUK V.

Noordwaarts.

De mededeeling klonk zoo onverwachts en vreemd, dat Brand een oogenblikje Raffles met open mond bleef aanstaren, toen naar de bewusteloze gedaante keek en stotterde:

— Vergis je je niet, Edward?

— Neen Brand! Het is een vrouw, en blijkbaar nog heel jong, hetgeen ook aan haar gelaat wel te zien is. Het kortgeknipte haar en de manskleeren hebben ons natuurlijk aanvankelijk op een dwaalspoor gebracht.

— Nu, daar zijn wij mooi mee opgescheept! was het oordeel van Henderson, die blijkbaar allesbehalve gesticht was over dit ongewenschte bezoek, hetwelk evenwel door de bezoekerster evenmin op grooten prijs zou worden gesteld.

— Zij is gewond, James, en wij mogen haar niet aan haar lot overlaten! zeide Raffles kortaf. Wat sta je daar nu? Maak dien trommel eens open, en help mij! Het is gelukkig maar een schampschot en zij is alleen flauw door het vele bloedverlies, en de ongewone krachtsinspanning.

— Haar vrienden zouden beter gedaan hebben, als zij haar maar hadden meegenomen! gromde de reus, en hij begon met woedende bewegingen in den blikken trommel te grabbelen.

— Dat hebben zij nu eenmaal niet gedaan, James, en — zeg eens eerlijk, wat zou je zeggen, als ik nu voorstelde dat ongelukkige schepsel maar weer door de opening heen te wringen, en aan die watervlakte toe te vertrouwen?

De reus krabde zijn ooren eens en antwoordde toen bedremmeld:

— Ja — het zou — erg onaangenaam voor haar zijn, mylord! Zij zou er zeker niet van bovenop komen! Intusschen blijft het een slim geval voor ons — waar moeten wij met haar heen?

— Dat is van later zorg, James! antwoordde Raffles glimlachend. Als zij eenmaal verbonden is, en sterk genoeg, dan kan zij natuurlijk haars weegs gaan! Brand, zie je ergens paarden?

Brand bracht zijn oog voor een der schietgaten, die nu weer vrij waren, en door de inwerking van het water, aanzienlijk vergroot, keek even, nam er zijn kijker bij, en antwoordde eindelijk:

— Ik geloof dat er heel in de verte een paar tusschen de heuvels dwalen. Die zijn zeker aan

den haal gegaan, zoodra het begon te plasregenen en hun instinct heeft hen naar de hoogste plekken gevoerd. Maar ik zie ook wel vijf of zes kadavers in het water drijven met de pooten omhoog!

— Zakt het water nog?

— O ja, en snel! Over een paar uur zal de vlakte misschien weer geheel droog zijn. Blijven wij hier?

— Dat lijkt mij uiterst gevaarlijk! Wie kan zeggen of de schurken niet zullen terugkeeren? Kun je niets van hen te zien krijgen?

Brand bracht weer de verrekijker voor het oog, maar hoe hij ook tuurde, hij kon volstrekt niets ontdekken, ook niet meer in de toppen der boomen, waar een drietal kerels een toevlucht hadden gezocht.

— Voor zoover ik kan nagaan hebben zij den aftocht geblazen! antwoordde hij.

— Misschien houden zij zich tusschen de heuvels op, Brand, en zullen zij terugkeeren, zoodra zij de gelegenheid schoon zien, wel wetend dat de regen onze schuilplaats deerlijk moet hebben aangetast.

Terwijl hij sprak had Raffles de vrouw met den grootsten zorg verbonden.

Haar lange wimpers bewogen zich even, haar oogleden trilden, en toen sloeg zij de oogen op, groote, zwarte, verwilderd rondziende oogen.

Zij deed blijkbaar alle moeite om zich wat op te richten, maar dadelijk klonk de bevelende stem van Raffles

— Blijf stil liggen en verroer U niet, gij zijt aan den schouder verwond en hebt veel bloed verloren, maar een paar uren rust zullen U goed doen. Uw ligplaats is niet zoo gemakkelijk, maar wij hebben nu eenmaal niet anders. In ieder geval is zij droog. Brand, een deken!

— Een kopje thee, een sigaretje, en de kamelier voor madame! bromde Henderson nijdig tusschen de tanden, wel zorgdragend dat Raffles hem niet verstond. Het is een mooie boel — opgescheept te worden met zoo'n dievenmeid!

De zwarte oogen bleven voor een kort oogenblik onderzoekend en vreesachtig, schuw en toch ook tartend op het gelaat rusten van Raffles, en

toen zelde de gewonde, het Engelsch sprekend met een buitenlandsch acent:

— Laat mij maar met rust — bemoei U maar liever niet met mij — het komt er niets op aan of ik er tusschen uitknijp! Niemand zal mij missen! en er is weinig aan mij verbeurd!

— Praat niet zoo veel! beval Raffles zacht. Gij moogt zulke dingen niet zeggen. Als er nog een mensch op de wereld is die Uw heengaan zou betreuren en zulk een mensch moet er toch zijn, dan hebt gij niet het recht, zulk een taal te spreken!

— Ben je een heer?

De vraag kwam zoo onverwachts, en maakte zulk een grappig effect, dat de drie mannen onwillekeurig even lachten.

En de vrouw vervolgde, even pijnlijk met de schouder trekkend:

— Je ziet er uit en je spreekt precies als een heer! Heb je mij verbonden?

— Ja, zooeven!

— Weet je dat ik — dat ik?

— Ja dat weet ik! viel Raffles haar in de rede. Oefent gij . . . dit zonderlinge beroep al lang uit?

— Beroep? herhaalde de jonge vrouw langzaam. Ben je een grappenmaker ook? Heet het dan zoo? Nu, voor mijn part! Noem het dan maar een beroep! Ik herinner mij niet dat ik ooit iets anders heb gedaan! Ik ben nu achttien, weet je! Zeg, dat doet mij pijn hoor! Jullie hebben mij gemeen geraakt! Wie was die knappe schutter? Het moet gebeurd zijn, terwijl ik achter den boomstam lag.

— Voor een bandiet praat ze heel wat af! bromde Henderson. Je zou zeggen dat je op een five o'clock tea bent bij een barones! Straks begint ze over de laatste mode te babbelen! Ik heb maar een wensch — dat we heel gauw een patrouille van de bereden politie tegenkomen!

— Wat mopper jij daar in je zelf, James? vroeg Raffles streng.

— Ik? Ik mopper niets, mylord! antwoordde de reus met zijn onnoozelste gezicht. Ik zei dat die dame welkom is, en dat we zoo dol blij zijn, dat ze bij ons is gekomen.

— Nog een grappenmaker! zei de gewonde, met een lachje. Het schijnt hier een gezellige boel te zijn! Doen jullie altijd zoo moppig? En wat hoor ik daar van een mylord — dat is immers zoo'n adellijke piet? Ben jij een echte lord, of is het maar een grapje? Het is me net of ik droom! Wat zijn jullie eigenlijk voor menschen?

Raffles had het wel zoo goed gevonden, als

de reus niet in een onbedachtzaam oogenblik het woord „mylord” had uitgesproken, maar het was nu eenmaal geschied, en eigenlijk kwam het er thans niet zoo heel erg op aan.

Hij haalde nu slechts even de schouders op, flauwtjes glimlachend, en antwoordde.

— Ik ben een adellijke piet, zooals je zegt! En deze mannen zijn mijn vrienden.

— Ik ben de vriend — en de chauffeur van mylord! zeide Henderson vlug.

— Wel wel! Maar zeg eens — hoe zit dat dan met die diamanten? Die hebben jullie toch?

Die zijn veilig verborgen! antwoordde Raffles bedaard.

— Daar snap ik geen steek van! Hoe kun je van adel zijn, en toch tegelijkertijd gappen? Want dat heb je toch gedaan? Dat zei althans Ted Rednose, dien jij hebt vrijgelaten, en die onze hulp kwam vragen, om je den boel weer af te nemen!

— Het is ook zoo — ik heb die diamanten ontnomen aan dengene die ze het eerst stalen! antwoordde Raffles. En nu zeg ik je nog eens dat je niet zooveel moet praten, want het is niet goed voor je wond. Hoe heet je eigenlijk?

— Ja, hoe ik precies heet — dat mag Joost weten, maar ze noemen mij onder de jongens altijd „Black Mary”.

— Nu dan, Mary, was het je gewoonte om in manskleeren rond te loopen?

— Rond te rijden, bedoel je! Ja, dat doe ik al sedert een paar jaren. Het is veel gemakkelijker.

De vrouw liet een kort, ruw lachje hooren, sloot even de oogen, en hernam:

— Een paar jongens die in de stad zijn geweest, vertellen wonderveel van de bioscoop en wat je daar te zien krijgt! Dat zal dan wel net zooiets zijn als mij nu is overkomen. Het is een heele eer hoor, door zoo'n fijne meneer te worden neergepakt! Je ziet er knap uit — al begin je een beetje grijs te worden! Ik geloof waarachtig dat ik je graag mag!

Heel eventjes glimlachte Raffles, terwijl Henderson gromde als een kwade hond, en toen vroeg hij:

— Waarom heb je dadelijk gevolg gegeven aan het verzoek van Rednose?

— Wel, het is immers mijn baantje! antwoordde Black Mary naief. Ik heb al vaker reizigers uitgeschud, dat beloof ik je!

— Waar is hij nu?

— Nu, ik denk op een heel warme plaats! antwoordde de vrouw ruw. Hij drijft op zijn

ruggetje ergens in het dal rond, met een kogelgat precies in zijn voorhoofd! Sapperloot, er moet een goede schutter onder jullie zitten! En nu lig ik hier maar, en ik zou wel eens willen weten, wat er nu met me gaat gebeuren! Wachten jullie hier tot de politie voorbij komt?

— Neen dat denk ik niet te doen! antwoordde Raffles.

— Maar je moet me toch zeker aan de politie kwijtraken? riep de vrouw verbaasd.

— Is dat zoo zeker? Zou je niet liever vrij blijven? vroeg Raffles langzaam.

De vrouw spalkte haar zwarte oogen zoo ver mogelijk open en zei op een toon van ongeloof:

— Nou maak je er ook maar wat van! Houdt je zuster voor den gek! Ik heb altijd geweten welke kans ik liep — en nu ik er groeiend bij ben, nu zul je zien dat ik het weet te dragen ook! Ze zullen me er wel voor een jaartje of tien achter duwen, denk ik! Ja — dat is de risico van het vak!

Raffles keek een oogenblik ernstig op de gewonde vrouw neer en hernam na een oogenblik:

— En vat je dat zoo bedaard op? Weet je wat een Afrikaansche gevangenis zeggen wil?

— Ik heb een half jaar in één ervan gezeten — en dat vergeet ik zoo gauw niet.

— Waar geleeke het op?

— Op een hel — en het was nog een van de beste, in Pretoria! Die van Johannesburg en Kaapstad zijn verschrikkelijk, niet om te beschrijven! In het droge jaargetijde stik je er, en in het natte is het een graf. Ze zijn er streng, o, zoo streng.

— En dat tien jaren, Mary, tien jaren, bedenk dat eens! vervolgde Raffles, heel eventjes zijn hand op de blauwzwarte haren legend. Tien jaren in duisternis en afzondering, zonder den blauwen hemel boven je, zonder je paard, zonder vooruitzicht op iets beters. Nu ben je nog jong, na die tien jaren zul je een oude vrouw zijn, verlept en versuft! Want je bent meerderjarig, althans voor de wet — dat is zoo wel te zien, en ze zullen je niet sparen!

Er liep een lichte trekking over het bleeke geelaat van de gewonde, haar blik verduisterde zich, en zij mompelde tusschen haar tanden:

— Zoo hebben ze nog nooit tegen me gesproken! Laat dat nu maar, mijnheer de baron, of wat je bent! Ik ben het gerust niet waard! Als het gedaan moet zijn — nu, dan is het gedaan! En je moet me nu niet gaan praten van mijn vrijheid en mijn paard en al die fraaie dingen, want dan zou ik gek worden, gek, als

ik er langer over nadacht. Houdt je mond er over, houdt je mond!

En met een ruk wendde zij het hoofd om, zoodat een kreet van pijn haar ontsnapte.

Eenigen tijd sprak niemand een woord, en Black Mary was de eerste die haar hoofd langzaam weer terug draaide en een bevende hand uitstak naar Raffles, terwijl ze zacht zeide, zonder hem aan te zien:

— Dat was gemeen van me! Maar zooals jij praat, heb ik nog nooit tegen me hooren praten! Je maakt me zoo week als een vaatdoek! Ik geloof waarachtig dat ik zoo aanstonds ga grienen! Haha — dat zou me wat zijn — Black Mary die huilt! Nou, geef me nou maar de vijf, en vergeef me wat ik daar zoeven zei. Je zult het wel goed met me meenen. En als je me werkelijk vrijlaat, als je me niet overlevert aan de politie, dan — dan zal ik mijn leven voor je geven, als dat noodig mocht zijn! Overdreven, zeg? Let er maar niet op — het is heusch de waarheid! Black Mary is niet veel zaaks — maar haar woord heeft ze toch nog nooit gebroken! Laat me vrij — laat me maar loopen — en ik zal je zegenen! Zie je, ik heb liggen denken aan die gevangenis — en dan tien jaren. —

Zij huiverde, en kneep krampachtig de hand van Raffles, die nu zei:

— Spreek nu toch niet langer! Ik weet niet hoe je verleden is geweest, en hoe je tot dit leven kwam, maar ik zou zelfs het denkbeeld niet kunnen verdragen, een jong schepsel als jij, die nog aan het begin van het leven staat, in de duistere gevangenis te zenden, in den schoonsten tijd van haar leven. Zeg me eens Mary — heb je ook op ons geschoten?

— Ja! En als ik jullie had neergepakt — geloof maar niet dat ik er een ziertje berouw om had gehad!

— Je bent althans volkomen eerlijk, en dat waardeeren we! zeide Raffles glimlachend.

— Daar zijn wij dolblij mee! vulde Henderson met een grijnslach aan. Wat een gelukje, dat je er naast geschoten hebt, kindlief!

— Die houdt niet van me, die groote! zei Mary met een komieke zucht. Die is kwaad op me, omdat ik op hem gemikt heb, op zijn breede, roode kop! Deed jij het soms niet op mij, groote beer?

— Dat is heel wat anders antwoordde Henderson kortaf. Jullie hebben ons hier aangevalen met z'n tienén, en we hadden het recht om ons te verdedigen!

— Maar jullie hadden andersmans diamanten

gegap! viel Mary kwaad uit. Is dat soms netjes? Daaraan doen we hier niet in Afrika! Eerlijk is eerlijk, en Laroche, dien ik wel gekend heb, had de moeite er dan toch voor gehad. Dit hier is een goeie — van hem houd ik! Voor hem ga ik door het vuur! Spreek nog eens tegen me, als zoeven, baronnetje! En dan zal ik opstaan en weggaan, en je zult geen last meer van me hebben!

— Ik zal voorloopig niet meer spreken, Mary, maar jij zult slapen, en dat je alleen zoudt weggaan is natuurlijk buitengesloten, want je zoudt niet ver komen. Je wonde moet verpleegd worden, want er zal bijna zeker wondkoorts bijkomen, en je zult wel veel kinine bij je hebben?

— Kinine — wat is dat voor rommel? Nooit van gehoord! Word ik dus ziek?

— Denkelijk wel, al zal het niet lang duren! En lieten wij je hier, dan zou het wel eens heel ernstig kunnen worden, want er gaat zich hier een moeras vormen, en je zult wel weten wat dat hier beteekent! Geef me een plaats op, waar we je later heen kunnen brengen — je zult toch wel een vader of een moeder hebben?

— Een vader en een moeder? Ook al nooit van gehoord. Neen, daar doet Black Mary niet aan! Haar vader hebben ze versierd met een mooien halsband van touw, die hij niet zelf mocht afdoen, toen ze twee jaar was, en haar moeder — ja, die moet er natuurlijk geweest zijn, maar die kan ze zich heelemaal niet herinneren. Een soortement oom heeft zich over me ontfermd, en — die oom was nu eenmaal een struikroover, niets meer of minder! Als kind van twee jaar zoek je je eigen familie natuurlijk niet uit! Dat begrijp je wel. Zeg mijn hoofd wordt zoo raar gloeiend — ik moest nu mijn mond maar houden vindt je ook niet?

Raffles legde zijn koele hand op het gloeiende voorhoofd, en dadelijk slaakte Mary een diepe zucht, sloot de oogen en lag roerloos. Een wonderlijke invloed scheen uit te gaan van die krachtige, gebruinde hand.

— Kinine Brand! beval Raffles zacht. De koorts zal wel spoedig opkomen, en wij moeten volstrekt van hier — buiten het moeras! Zie je kans om soms nog een paar paarden op te vangen die het overleefd hebben?

— Dan zul je wat geduld moeten hebben! Ik zei je al dat er een paar rondzwerfen tuschen de heuvels die we wel kunnen opvangen. Hier is de kinine.

— Laat Henderson met je medegaan, want

het is mogelijk dat zich daarginds nog bandieten ophouden. Neem wapens mee!

Het water was gedurende dien tijd nog wat verder gezakt, en de schemering begon snel te vallen. De beide mannen zouden zich moeten haasten, wilden zij nog voor het intreden van een volkomen duisternis, terug zijn. Gelukkig was de maan vol, de wolken waren reeds allen weggetrokken en het beloofde een verrukkelijke nacht te worden.

Zoo kropen dan Brand en Henderson door de opening, die Henderson nog intusschen aanmerkelijk vergroot had, zoodat zij zich niet verder nat behoefden te maken dan tot de knieën.

Raffles had de gewonde wat kinine ingegeven nog eenmaal opende Mary de groote, zwarte oogen, staarde Raffles aan, alsof zij een wonderdier zag, en sluimerde toen in, na met zwakke stem te hebben gepreveld:

— Zoiets gek heb ik in mijn heele leven nog niet meegemaakt — ik heb telkens het gevoel of ik moet gaan huilen! En jij bent toch waarachtig ook geen heilig boontje!

Met die woorden in zijn ooren liet Raffles zich neer naast het zonderlinge ziekbed — een voormalige mierenbroedplaats.

Hij had zijn kleeren zoo goed mogelijk uitgewrongen maar zij waren toch nog nat. Hij ontdeed zich van het linnen jasje en zijn hemd, en wreef zijn bovenlichaam zoo goed mogelijk droog, en dat moest voldoende zijn, want de avond beloofde warm te worden, en hij was sterk en gehard. Naast hem klonk de regelmatige ademhaling van het slapende meisje, op wier wangen zich nu een hooge blos vertoonde.

— Alweder een voorbeeld, zoo overdacht hij bitter, van de wijze, waarop een maatschappij hare leden met eigen hand soms tot misdadigers maakt! Hoe anders zou het met dit meisje hebben kunnen loopen, als zij aanstond na den dood van haar rampzalige ouders in handen was gevallen van brave lieden! Nu had zij leeren zwerfen, terwijl zij nog nauwelijks kon loopen, en een gewetenlooze oom had haar ingewijd in zijn eigen beroep. Hoe ware het mogelijk geweest dat dit beklagenswaardig schepsel tot iets anders zou zijn opgegroeid dan tot een dievenmeid, die met een geweer omging als een man en een menschenleven niet telde?

En als men dit schepsel opsloot, voor langen tijd, zeker wel voor tien jaren, dan was zij verloren, dan was haar leven verder niets meer waard. En hoewel Raffles volstrekt niet

wist wat zij op haar kerfstok had — hij kon het denkbeeld niet verdragen, hiertoe te hebben meegewerkt.

Zoo zat hij wel een uur, in gedachten verdiept, tot de zachte, waarschuwendende kreet van een merel hem het hoofd deed opheffen. Dat waren zeker de beide mannen die terugkeerden. Hij hoorde nu ook het plassen van water, en een bestraffend woord van Henderson dat waarschijnlijk tot een paard was gericht. Zij schenen dus geslaagd te zijn in hun plan.

Het was reeds volkomen donker daarbuiten, maar de maan scheen helder, en men kon de voorwerpen tot op vijftig meters afstand duidelijk onderscheiden.

Toen Raffles van de verhooging stapte, waarop hij had plaats genomen, bemerkte dat het water hem tot nauwelijks boven de enkels reikte. Spoedig zou het nog slechts weinige duimen boven den grond staan, maar dan zou de zon komen, en in een oogwenk die watervlakte omtooveren in een moeras met boosaardige dampen, waar gevaarlijke muskieten spoedig hun woon zouden vestigen. Het was dus zaak, zoo vlug mogelijk op te breken.

Hij bukte zich, ging door de opening, liep om het zwaar beschadigde mierennest heen, en daar zag hij inderdaad de gedaanten van twee mannen, die ieder twee paarden aan den toom met zich voerden.

Het waren Brand en Henderson.

— Knap gedaan, vrienden! prees Raffles zacht. Maak zoo weinig mogelijk gerucht — Mary slaapt! Dit zijn vreemde paarden, zie ik, maar ze zien er heel goed uit! Niets van onze eigen rijdieren gezien?

— Twee vonden wij dood! antwoordde Brand fluisterend. Zij waren zeker verrast door de zondvloed, die zich over ons uitgoot, en konden zich wegens hun kreupelheid niet redden, de arme dieren. Van de bandieten hebben wij ook niets gezien, en toch vrees ik dat er nog eenigen in de nabijheid moeten zijn. Wanneer vertrekken wij?

— Nu aanstonds! Wij moeten trachten, een hooger gelegen, droge plek te bereiken, verder noordwaarts. Wij zullen van dunne twijgen, een paar boomstammen en bladeren een soort van slede maken, en een van de paarden kan daarvoor gespannen worden, en zal die ongelukkige vrouw trekken. Hier te blijven zou voor haar den dood beteekenen. Je kijkt wel wat stuursch Henderson, maar ik weet zeker dat je daar in je hart niets van meent! Bedenk maar dat zij nog jong is, en zich misschien kan verbeteren! En nu vlug voortgemaakt!

In een oogwenk waren de toebereidselen voor het vertrek gemaakt. De dekens en het kookgerei werden weder ingepakt, de tent werd achter het zadel van een der paarden vastgesjord, en handig maakte Henderson een soort van sterk rustbed van taaie twijgen, waarop eerst bladeren werden gestrooid, en vervolgens een dubbelgeslagen deken werd gelegd. Twee dunne boomstammen werden er zoo aan vastgemaakt, dat een paard deze zonderlinge slede kon voorttrekken, zonder al te veel inspanning, terwijl de slede zelve horizontaal zou blijven.

De paarden bleken nog volstrekt niet vermoeid, maar nog frisch te zijn, zij waren gezadeld, en een hunner droeg zelfs tot groote blijdschap van Brand een lederen zak voor geweerpatronen, en, in den holster een revolver.

Een half uur later was alles voor het vertrek gereed, en de gewonde die nu vrij hooge koortsen scheen te hebben, werd behoedzaam opgetild en op de slede neergelegd, en toen verliet de kleine troep den kegel van klei, door heel kleine diertjes gemaakt en die hun toch het leven had gered.

Gelukkig was de avond warm en de natte kleeren droogden dus spoedig, terwijl de drie mannen zwijgend voortreden, en Raffles daarbij het trekpaard aan den toom voerde.

En zoo ging het noordwaarts, het onbekende tegemoet, en den rug wendend aan alle gevaren, die hun in het zuiden bedreigden — bandieten, politie, en moeraskoorts.

HOOFDSTUK VI.

De leeuwen.

Bijna een week was verlopen sedert het vertrek van Raffles en de zijnen uit de termietenkolonie.

Met kleine dagreizen, om de zieke niet te vermoeien, waren zij aanvankelijk voortgetrokken, tot omstreeks veertig mijlen ten westen van het Mochudi-gebergte. Maar na drie dagen maakte de toestand van Black Mary het noodzakelijk, voorloopig halt te houden. De koorts was hoog gestegen, en het schokken zou haar groot nadeel kunnen berokkenen, nu de bodem steenachtig was geworden en het lange gras niet meer als schokbreker dienst kon doen.

En in de schaduw der reusachtige mango-boom, die aan den voet van het gebergte stonden, was een soort van ziekenkamer ingericht — en om de beurt waakten nu de drie mannen bij de gewonde, want ook Henderson had zijn ware gedaante getoond, en de opvatting gedeeld dat men een medemensch onder geen enkele omstadingheid alleen in de wildernis mocht achterlaten — en zeker niet als het een vrouw was, al was het dan ook een vrouw als deze, die jarenlang het leven van haar ruwe metgezellen had gedeeld.

Zoo waren vier dagen verstreken, Brand had voortdurend den voorraad wild aangevuld, soms alleen soms vergezeld door Raffles, maar zij waren nooit ver gegaan, uit vrees voor hun zieke, die hevige koortsen had en bewusteloos was. Op het eind van den vierden dag kwam eindelijk de crisis, die gelukkig verliep. De kinine oefende eindelijk haar heilzame werking uit, Mary sliep rustig, dien nacht, en op den achtsten dag ontwaakte zij vroeg in den morgen, opende de oogen, waaruit de wilde uitdrukking als bij tooverslag was verdwenen, wreef ze eens, keek verbaasd rond, kreeg toen Henderson in het oog, die op eenigen afstand van haar neerzat, en bezig was, een soort van inheemsche knolvruchten, die naar brood smaken, op een heetgemaakten platten steen te roosteren, en zei met nog zwakke stem:

— Als ik me niet sterk vergis — dan ken ik dien langen lummel! Dat is die groote beer, die me niet lijden mag. Hoe kom ik hier? Wat is er met me gebeurd? Ik voel me zoo slap en zoo

duizelig! Heb je nog zoo'n hekel aan me? Waar is je baas?

— Praat jij nu maar niet zoo veel juffie en hou je gemak! antwoordde Henderson met voorgewende grimmigheid, maar in zijn hart verheugd, dat dat jonge leven gered scheen te zijn. En mijn baas, zooals jij hem noemt, mag nog niet geroepen worden, want die heeft bijna den geheelen nacht bij je gewaakt. Die heeft maar met je kunnen omtobben, want je ging te keer als een razende in je koorts, en je wou maar voortdurend opstaan. Het scheelde weinig of je was het hoekje omgegaan, en als we je daar hadden gelaten, je weet wel, bij de mieren, dan dreef je nu net zoo op je ruggetje in het water rond, als je dat zoo aardig van mijnheer Ted Rednose wist te vertellen!

— Nou dat is ook een mondvoll! Praat jij altijd zoo veel? Dus was ik bijna het hoekje omgegaan? Die patroon van jou is een beste, zeg! Die moet ik te vriend zien te houden! Echte vrienden heb ik niet veel. O o, wat voel ik me slap en miserabel!

— Dat zal nu niet lang meer duren! We zullen je wel vetmesten, en als je eenmaal op een paard kunt zitten, gaat de rest vanzelf! Heb je honger? Zal ik je wat van dit ontbijt geven?

— Graag — en nog liever eerst een beetje frisch water! Ik versmacht van dorst!

Henderson ging een drinkkroes vol helder water vullen aan het stroompje dat door het bosch vloeide, en Mary dronk gretig, wierp hem een dankbaren blik toe, en zei zacht:

— Je bent toch ook niet zoo'n kwaje geloof ik! We moesten maar vrienden worden, wil je? Ik ben veranderd in de laatste dagen, gerust waar! Wat er met me gebeurd is — Joost mag het weten, maar ik ben niet meer de oude!

— Dat komt omdat je kennis hebt gemaakt met mijn meester! zeide Henderson bedaard. Iedereen houdt van hem, tenminste die nog een knip voor zijn neus waard is! En houdt nu je gemak, en blijf bedaard liggen, dat zal je goeddoen. Hier zijn wat geroosterde knollen, hier is wat koud vleesch. Mylord zei dat je te eten moest hebben, zoodra je er maar om vroeg.

— Dank je wel, makker! Nu begrijp ik hoe

een hongerkunstenaar zich moet voelen, waar ik wel eens van gehoord heb! Ik ben heelemaal leeg van binnen! Maar die casavas maak je niet goed — ik zal je wel eens beter middeltje leeren! Je moet een gat in den grond maken, en dan eerst takken er in verbranden en op de heete asch leg je de knollen, en daaroverheen weer heetgemaakte steentjes, en dan worden ze fijn! Maar je hebt je best gedaan hoor! En nu ben ik al weer moe, en ik zal probeeren wat te slapen. Maar maak me dadelijk wakker als je patroon wakker is! Ik houd van zijn oogen en van zijn stem. Als hij een dief is, dan is het een heel rare! Tabeh, ik ga onder zeil!

En ze wendde zich weer om op haar leger van dorre bladeren, Henderson schoof, zacht als een verpleegster, den met bladeren gevulden ledigen knapzak wat beter onder haar hoofd, en onmiddellijk sliep zij weer in.

En al werd Raffles ook wakker, al vernam hij met oprechte vreugde de mededeeling van Henderson — hij was wel zoo verstandig, Black Mary na de gelukkig doorstane crisis te laten slapen, tot zijn uit zichzelf zou wakker worden. Dit geschiedde tamelijk laat in den middag, en Raffles zag aanstond aan haar helderen blik dat het gevaar geweken was, en dat Mary als gered kon worden beschouwd. Haar ijzersterk gestel had haar er over heen geholpen, en zou er ook toe bijdragen, dat zij over een paar dagen alweer te paard zou kunnen zitten.

Het meisje stak Raffles dadelijk zwiingend de hand toe, zoodra zij hem zag naderen, keek hem met haar nachtzwarte oogen een oogenblik vreemd aan, en zeide toen, het hoofd afwendend:

— Nu moet ik een preek vol dankbaarheid afsteken, maar dat kan ik niet best! Je weet wel hoe ik het bedoel, baronnetje! Jullie zijn beste kerels, alle drie. Ik wou dat ik altijd bij jullie was geweest, en nooit bij die anderen. Jij bent de ware pisang! Nou, laat ik hiermee dan maar danken, en tegelijk je vrienden!

En voor Raffles het kon beletten, had zijn een kus gedrukt op zijn hand. En ze ratelde alweer door:

— Geef me nog maar wat water, dan ben ik het heertje! Ik voel me al heel wat beter dan vanmorgen! Zeg, jullie hebben me hier fijn neergelegd hoor! Hoe lang heb ik hier gelegen?

— Bijna vijf dagen, mijn kind! Je bent al dien tijd bewusteloos geweest, en hebt hooge koorts gehad, maar binnen twee dagen zul je kunnen paardrijden, en dan moeten wij eens be-

raadslagen wat wij met je zullen doen.

— Nu stuur je me zeker weg? vroeg Mary zacht. Ja, ik begrijp wel dat ik jullie nu tot last ga worden. Je hebt al zooveel voor mij over gehad. Ik had graag bij jullie gebleven. In het zuiden is het nog niet veilig voor me, en je krijgt me met geen tien paarden in een trein! Die wordt natuurlijk zorgvuldig nagegaan, dat kun je wel begrijpen!

— We zullen doen wat het beste voor je is, Mary! Maar weet jij zelf wel het beste, dat je je weer bij die kerels aansluit?

— Nooit! riep Mary uit. Ik weet niet hoe ik ineens aan die sentimentaliteit kom, maar ik lust hun niet meer! Trouwens — waar zou ik hen moeten zoeken? Die zullen zich ook wel verstrooid hebben, en een goed heenkomen hebben gezocht.

— Dat geloof ik haast niet, Mary! antwoordde Raffles langzaam. Het is beter dat ik het je niet verzwijg — gisteren heeft mijn vriend de stellige bewijzen in handen gekregen, dat zij onmogelijk ver kunnen zijn. Toen hij op jacht was, een paar mijlen hier vandaan, en zelf nog geen schot had gelost, — wat ook maar heel gelukkig was — hoorde hij in de bergen schieten, en toen hij heel voorzichtig eens ging kijken, herkende hij, na een tocht van bijna een half uur, plotseling in een klein dal het paard dat hij zelf bereden had, geheel wit, een zeldzaamheid dus in dit land, en dat door Ted Rednose kreupel was gemaakt! Een vergissing was buitengesloten. Je vroegere vrienden hebben natuurlijk dat dier opgevangen, bij gebrek aan beter, het tijd gegund om te genezen, en het toen een goede buit verklaard. Ik behoef je niet te zeggen dat die ontdekking van het grootste gewicht was. Mijn vriend heeft nog een half uur gewacht en toen keerden een voor een vier mannen terug, uit de bergen, met wild beladen, naar de plek, waar hun paarden waren vastgebonden. Op dien afstand was er van herkenning natuurlijk geen sprake — als dat al mogelijk ware geweest, daar wij de kerels nooit goed gezien hebben — en dus keerde hij maar terug zonder zich aan verder gevaar bloot te stellen.

Er was een uitdrukking van angst gekomen op het gelaat van het meisje, en zij greep met kracht de hand van Raffles terwijl zij met bevende stem zeide:

— Ik wil niet naar hen terug! Neen, geloof nu niet, dat ik nu eensklaps zoo'n engel van braafheid ben geworden — dat moois vindt je alleen maar in de boeken! Maar ik wil nu een-

maal niet naar die kerels terugkeeren! Ik gruw van hun wreedheid en van hun leven! Wat je in me hebt wakker gemaakt dat weet ik niet — ik raad er niet eens naar, maar ik voel dat ik dat leven van vroeger niet hervatten kan op dezelfde wijze. Ik zal wel altijd een dievenmeid blijven — omdat mij niets anders overschiet, maar niet meer bij hen, nooit meer. Laat mij dan liever maar dood gaan, want ik doe het niet! Ik doe het niet!

— Wees toch kalm, Mary! zeide Raffles, en vrees niets, want ik denk er niet aan, je tegen je zin naar die mannen te doen terugkeeren. Ik kan mij zeer goed begrijpen wat er in je omgaat. Je bent een kleine wilde, je hebt nu kennis gemaakt met — heel andere lieden van het gilde, en je hebt het verschil opgemerkt! Wil je liever bij ons blijven?

— Dolgraag!

Het kwam als een kreet over haar lippen, en zij was bijna van haar legerstede opgesprongen in haar vreugde, maar zij was nog te zwak en viel uitgeput neer.

— Ik zal voor jullie koken, ik zal je tot gids dienen, als je wil jagen, dan zal ik je de plekken wijzen waar wild zit, ik ken het woud en de Veld als een inboorling, en ik kan je van veel nut zijn, denk ik!

— Blijf dan, zoolang als je zelf verkiest en verlaat ons, als je gelooft dat je het met voordeel kunt doen! zeide Raffles. En blij nu voorloopig rustig liggen, tracht zooveel mogelijk te slapen, eet veel, vooral vleesch en eieren, en dan zullen wij overmorgen misschien al kunnen opbreken.

— En — die kerels? vroeg ze bevend.

— Wij zullen hen weten af te slaan, als zij mochten komen! antwoordde Raffles. De plek is gunstig gekozen, zooals je ziet.

De dag verliep, zonder dat er zich het minste voordeed dat onrust kon baren, de nacht brak aan, Mary kreeg de tent geheel voor zich alleen, terwijl de drie mannen in de open lucht bleven slapen, maar zoo, dat er telkens een waakte, een nieuwe dag brak aan, en de jonge vrouw gevoelde zich al zooveel beter, dat Raffles haar toestond, wat rond te loopen, en kleine, als het ware huishoudelijke bezigheden te verrichten. De wonde had zich uitstekend geheeld, en van koorts was geen sprake meer.

Mary was alleen nog wat zwak op de beenen, maar, dat werd ieder uur beter, zij kreeg het zachtste vleesch van aardvarkens, van korhoenders te eten, zeer smakelijke eieren van een

soort van kievits, en den volgenden dag drong zij er zelf op aan, op weg te gaan. Zij was niet gewend, lang op dezelfde plek te blijven en haar avontuurlijke, woelige geest dreef haar steeds verder.

En Raffles gaf maar al te gaarne toe aan dat verzoek, want de bandieten konden nog wel eens in de nabijheid zijn, en hij wilde een ontmoeting met de schelmen zooveel als mogelijk was voorkomen.

En zoo verliet het viertal dan deze heerlijke plek, die wel een lusthof scheen en waar altijd een koele schaduw heerschte door de nabijheid van water en de geweldige mangoboomen.

De rijdieren waren voortreffelijk uitgerust, en schenen het aangenaam te vinden, dat men eindelijk weer eens van hun diensten gebruik maakte.

Dien dag reed het viertal ver het gebied van Bangwaketsi in, hetwelk zich uitstrekt tusschen de woestijn van Kalahari en de spoorlijn van Maveking naar Bulawayo.

Het terrein is hier nog altijd weinig vruchtbaar, wegens het gebrek aan water, en Raffles had er dan ook voor gezorgd, een grooten voorraad mede te nemen van dit kostbare levensvocht, dat men zeker in vele dagen niet meer zou aantreffen.

Slechts nu en dan passeerden de reizigers kleine boschjes, hoofdzakelijk bestaande uit tamarindeboomen en vanillestruiken, die een doordringenden geur verspreidden.

Nu en dan rees ook een eenzame mango op, met een zoo geweldig bladerdak, dat de takken een woud op zichzelf leken te vormen, waarin men zou kunnen verdwalen!

In de takken wemelde het van meerkatten, makakis, en ook van grijze papagaaien, die verschrikt opvlogen bij de nadering van menschen, hetgeen wel een bewijs was, dat zij geleerd hadden, den mensch als een vijand te beschouwen.

En zoo duurde deze tocht dan wel vier dagen onafgebroken, waarbij de paarden zooveel mogelijk gespaard werden, en Brand nu en dan een goed stuk wild schoot. Raffles had veel met Mary gesproken, die haar krachten scheen te herwinnen, en het deed hem leed, dat dit meisje in handen was gevallen van misdadigers, want de kern was goed, zij was dapper, rechtvaardig, zonder echter een spoor van zachtheid, en had een gezond begrip van verschillende dingen, die Raffles aan haar oordeel voorlegde, om haar te toetsen. Hij zelf had haar tenslotte medegedeeld

wie en wat hij was, maar het bleek dat zij nimmer van den beroemden Londenschen gentleman-dief had gehoord, en zij scheen ook maat een heel vaag besef te hebben van de taak, welke Raffles zich had opgelegd. Volgens haar stal en roofde men om der wille van den buit, en zeker niet om daar andere menschen mede gelukkig te maken. Toch slaagde Raffles er tenslotte in, haar eenig inzicht te geven van de afschuwelijke toestanden, die ook nu nog, bestaan in reuzensteden als Londen.

De vijfde dag na hun vertrek was aangebroken, en het kleine troepje maakte het kamp in gereedheid aan den zoom van een klein bosch, waar, voor het eerst, een tamelijk groote waterplas werd aangetroffen, die gevoed bleek te worden door talrijke, zeer kleine stroompjes, die onophoudelijk uit den drassigen bodem opwelden. Hier trof men dan ook dadelijk weer, evenals op alle plaatsen, waar maar een weinig water wordt gevonden, dien overdadigen plantengroei van Centraal-Afrika aan, die dikke, taaie slingerplanten, die ontzaglijke bao-babs, die citroen- en tamarindeboomen, die op een uitbundige wijze opwassen, en elkander schijnen te willen verdringen van de plaats die zij innemen.

Zij hadden hun kamp gekozen aan den voet van een dier ontzagwekkende boomen, met wortels zoo dik als een manslichaam, kronkelend, en die zich voor een deel boven den grond bevonden.

Vlak hierbij stelde men de tent op, zooals men steeds gedaan had, ten behoeve van het meisje, dat echter zelve lachend had verzekerd dat zij niet zoo verweeklijkt was en nog nooit zulk een afdak had behoeven te gebruiken.

De tent zag uit op de met zeer hoog gras beplante vlakte, die zich uitstreckte tot aan de blauwende, lage heuvels in het westen. Het kon ongeveer acht uur in den avond zijn, en de duisternis begon te vallen, toen in de verte het gebrul klonk van den leeuw, voor het eerst, sedert Raffles en de zijnen, voet hadden gezet op Afrika's bodem. Zij waren dus blijkbaar de streken genaderd, waar men de koning des wouds nog veel aantreft.

De drie mannen keken elkander eens veelzeggend aan en dadelijk werd besloten dien nacht een vuur aan te leggen, waarbij zij beurtelings zouden waken.

Het gebrul stierf evenwel vrij spoedig weer weg en men gebruikte het avondmaal, zonder dat er zich iets bijzonders voordeed. De papa-

gaaien hielden eindelijk op met hun onophoudelijk gesnater en in de takken keerde de rust terug.

En dadelijk daarna stond Black Mary op, en verwijderde zich wat van de mannen, zooals zij in de laatste dagen meer had gedaan. Het was alsof er een droefgeestig waas lag over haar donkergebruind gelaat, en alsof haar wilde levenslust was getemperd door een onnaspeurlijke oorzaak. Zoo kon zij na het avondmaal bij het vallen van de schemering wel een uur rondloopen, blijkbaar in diepe gedachten verzonken en in het geheel niet gelijkend op het wilde schepsel, met haar ruwe en haar onbeschaafde taal, die de drie mannen hadden gered van den verdrinkingsdood.

Wat ging er in haar om?

Het viel moeilijk te zeggen, want zij was zwijgzaam geworden, en soms scheen het zelfs alsof zij den omgang met haar drie nieuwe vrienden meed.

En ook nu drentelde zij weder het bosch in, met gebogen hoofd, spelend met een langen grasstengel, dien zij uit den grond had getrokken.

En zij was nog lang niet uit het gezicht, of de stilte werd plotseling verbroken door een woest gebrul, en voor iemand nog goed beseft wat er geschiedde, dook een zeer groote, geelroode leeuw, een zoogenaamde Bosjesman dicht bij de waterplas uit het hooge gras op, en stond daar met zwaaienden staart stil, een weinig ineengehurkt, en gereed om zich op het meisje te werpen.

Mary was zoo verrast, dat zij als vastgenageld bleef staan, maar toen trok zij met een vlugge beweging haar revolver, het eenige wapen dat zij bij zich had, en vuurde, zonder zich den tijd te gunnen om goed te mikken. Het schot trof den leeuw in den schouder, zonder hem echter doodelijk te verwonden, en de pijn maakte het verscheurende dier krankzinnig van woede. Met een gebrul dat mijlen ver in het rond moest klinken dook hij nog verder ineen, en wierp zich op het meisje, dat bliksemsnel zich terzijde wierp, maar toch niet kon beletten, dat de leeuw haar met zijn poot raakte, haar schouder opnieuw openhaalde, en haar ter aarde wierp. Het dier keerde zich onmiddellijk om, zoodra hij weer was neergekomen om zich op de ongelukkige te werpen, maar op dat oogenblik dook Raffles vlak naast Mary op, slechts gewapend met zijn breeden hartsvanger, want hij had zich den tijd niet gegund, zich van zijn

geweer te voorzien, dat hij trouwens toch niet had kunnen gebruiken, nu de kans groot was, dat hij niet den leeuw, maar het meisje zou treffen.

En voor de gekwetste leeuw den tijd had gevonden, zich voor een nieuwen sprong gereed te maken, liet Raffles zich met zijn volle gewicht op het dier vallen, en stootte het tegelijkertijd met alle kracht waarover hij beschikte het breede vlijmscherpe lemmet van zijn jachtwapen in de zijde.

De leeuw, doodelijk gewond nu, sloeg nog eenmaal krampachtig de pooten uit, en een zijner klauwen reet Raffles de rechterzijde open.

Maar toen was het gedaan, en de leeuw rekte zich uit, alsof hij ging slapen, een rilling liep

door het machtige, rosroode lichaam, en toen lag hij stil.

Henderson en Brand kwamen zoo vlug zij maar konden toesnellen, beiden gewapend, en de reus had juist den tijd, Raffles op te vangen die hevig bloedde, en wankelde waar hij stond.

Hij was doodsbleek geworden, en het bloed liep bij kleine straaltjes uit zijn zijde, terwijl het linnen van zijn korte jas, letterlijk in flarden was gereten.

Mary was opgestaan, kwam met gevouwen handen naderbij, en mompelde:

— En dat deed hij voor mij? Voor mij, een verworping? Draag hem voorzichtig naar het kamp jongens — ik zal hem verzorgen, ik, en niemand anders!

DUBEC-RECLAME.

Meerdere Filmsterren volgen.
Vraagt voorwaarden in den Sigaren-
winkel of bij den fabrikant.

HOOFDSTUK VII.

Het offer.

Raffles genas vrij spoedig van de zware wonde, geholpen door zijn krachtig gestel en door de zorgen, door Mary aan hem besteed, die met jaloerschen naijver niet aan anderen wilde overlaten, en zelf de verbanden wilde vernieuwen, en de kinine toedienen tot bestrijding van de wondkoorts, frisch water voor hem halen en zelfs zorgen dat de muskieten het hem niet lastig maakten, die zij verdreef met behulp van een groot boomblad.

Maar zes dagen waren voor een man als Raffles natuurlijk wel voldoende om de wonde te doen sluiten, die de leeuw hem in zijn doodstuip had toegebracht.

En op den zesden dag besloten de mannen verder te trekken, meer naar het noorden en naar het westen, naar het gebied, waar nog wild

in overvloed is, ofschoon het niet zonder gevaar is, er jacht op te maken in een streek, waar sommige stammen met allesbehalve vriendelijke gevoelens jegens de blanken bezielde zijn.

En toen alles gereed was voor het vertrek, vatte Raffles glimlachend de hand van Mary, en zeide:

— Je bent een uitstekende verpleegster geweest, en dat zal ik niet gauw vergeten!

Tot zijn verwondering verscheen er een diepe blos op de gebruide wangen van het meisje, en zij maakte driftig haar hand los terwijl zij zeide:

— Praat daar niet over! Het had niets te beteekenen. Jij hebt voor mij veel meer gedaan — jij hebt je leven in gevaar gebracht, om dat van een schepsel als ik ben te redden!

— Dat moest ik doen! zeide Raffles kalm. Stel je eens voor, dat wij maar rustig dien leeuw zijn gang hadden laten gaan. Ieder van mijn vrienden zou precies hetzelfde hebben gedaan, als hij er maar de gelegenheid voor had gehad.

Zij wierp hem een langen blik toe uit haar groote, zwarte oogen, wendde toen het gelaat af, en zeide zacht:

— Ja, dat geloof ik zeker wel, want jullie bent allemaal even moedig maar — jij hebt het nu eenmaal gedaan, en — daar ben ik blij om! Ik zal er aan denken zoo lang ik leef — en het spijt mij dat het niet heel lang zal zijn!

— Wat is dat nu voor dwaze praat! zeide Raffles met een lachje. Je bent jong en gezond, en zult heel oud worden!

— Neen Raffles — ik zal overmorgen dood zijn! antwoordde Black Mary volkomen rustig, en hem nu weer vol aanzien.

— Wat is dat nu voor dwaasheid? kwam Brand tusschenbeide. Wil je wel eens niet zulke dingen zeggen Mary? Hoe kan men zoiets verzekeren?

— Dat kan men, jongetje, als men het heel zeker weet! antwoordde het meisje, altijd even kalm. En ik weet het zeker. Lach me er om uit, maar voorgevoelens hebben mij nog nooit bedrogen, nooit! De mannen rekenden er zelfs op, heusch waar! Vannacht heb ik gedroomd, dat ik onder een heel grooten boom lag, een baobab zooals ik er nog nooit een had gezien, en een groote, prachtige, blauwe vogel streek vlak voor mijn voeten neer, met een heel klein kransje in zijn bek, en dat legde hij met een deftige beweging voor mij neer — het was net een sprookje! En toen kwam er een heel groote, pikzwarte wolk, die den heelen hemel verduisterde, en ik voelde in mijn borst een brandende pijn. En toen werd het ineens weer heel licht, en er speelde een orgel, zoo duidelijk alsof ik er bij zat, met heel fijne, zilveren toontjes, of er rijstvogeltjes zongen, en toen kreeg ik een gevoel alsof ik zweefde, het werd alles weer licht, heel licht, en toen ik wakker werd, had ik zoowaar dikke tranen in mijn oogen! Overmorgen zal ik dood zijn, jongens — maar jullie moeten me beloven dat je me niet zoo gauw zult vergeten! Ik heb een heerlijken tijd in jullie gezelschap doorgebracht. Die groote beer zelfs is niet zoo kwaad meer op me als vroeger!

— Als je nu niet stil bent zeide Henderson met voorgewende ruwheid, dan zal ik je net als een ondeugend schoolkind over de knie leggen! Aan die malle praatjes geloof ik niet. We leve-

ren je over een maandje zoowat in Maveking af, of waar je maar wilt, en dan zal mylord wel zorgen dat je het voortaan anders kunt aanleggen dan — dan vroeger!

Brand zei volstrekt niets, en keek alleen maar naar dat geheel veranderde gezicht van Black Mary, waar al het wreede, ruwe, mannelijke van verdwenen was. Zij was magerder geworden door de wonden en het vermoeiende leven, en haar oogen leken nog grooter en donkerder dan vroeger, maar er lag nu een geheel andere gloed in. Haar mond was nu krampachtig samengetrokken, en Brand zag tot zijn verbazing dat zij inderdaad meende wat zij zeide.

Raffles echter maande tot spoed aan, om het meisje tot andere gedachten te brengen. Hij zelf had dergelijke voorgevoelens wel eens bewaard gezien, bij hooge uitzondering, maar hij kon zich met den besten wil niet voorstellen wat Mary zou kunnen overkomen, nu drie krachtige mannen haar beschermden.

De kleine troep trok dien dag tot Lubli, een heel klein dorpje in het landschap Bakwena, en voornamelijk bewoond door inlanders en eenige factorijbeambten en ambtenaren van het internationale protectoraat.

Het was duidelijk dat men daar volstrekt nog niets wist van hetgeen er in het Zuiden was voorgevallen, en al had men het wel geweten — het zou toch heel moeilijk zijn gevallen, die vier reizigers aan te houden alleen maar op de verdenking dat zij iets met het gebeurde te Johannesburg uitstaande hadden kunnen hebben. Lubli is nog niet zoo ver dat het telefoon of telegraaf heeft, en belangrijke berichten worden er nog altijd door middel van de zoogenaamde trommeltaal overgebracht, van kraal tot kraal met behulp van bamboe-trommels, bespannen met het vel van wilde varkens, en waarvan het holle, soms dreigend klinkende geluid, tot op vele mijlen afstand hoorbaar is.

Raffles had trouwens goede papieren, die hij aan den Engelschen Protectoraatsambtenaar liet zien, hij sloeg een nieuwen voorraad patronen in bij den Portugeeschen bazaarhouder den eenigen dien het plaatsje kende, en die ook katoen, vischgerei, koperdraad en andere begeerenswaardige fraaiigheden aan de inboorlingen verkocht, en toen trok de kleine troep onmiddellijk verder, in de richting van de bosschen, terwijl zij het moeras van Karkari in het oosten lieten liggen.

Hier in deze vlakte waren de paarden nog altijd zeer goed bruikbaar en de dieren hielden zich uitstekend. Zij waren bestand tegen dorst

en vermoënis, en tevreden met een paar handen vol droog gras bij het einde van iederen dag.

En nogmaals trokken zij dien dag voort, nu eens over de vlakke, dan weer door een klein bosch, de moerassen vermijdend, en in de richting van de bronnen van de Epukiro, een nog slechts ten deele in kaart gebrachte rivier, met vrij talrijke stroomversnellingen, die in de natte moeson schier onoverkomelijk zijn, wanneer de rivier van alle kanten gevoed wordt door zijn zijstroompjes, en het water donderend van de bergen stroomt.

En het was ook op dezen dag dat Black Mary de anderen tot gids strekte, want zij bleek de streek hier uitstekend te kennen.

Intusschen was zij stiller dan ooit, en reed voortdurend aan de zijde van Raffles, die vruchteloos poogde haar op te wekken door verhalen van hetgeen hij zelf in dit land beleefd had.

Tenslotte zweeg ook hij, zonderling getroffen door haar houding, en ondanks zichzelf toegevend aan een somber voor gevoel.

De dag verstreek echter zonder dat er iets van belang geschiedde, de kleine troep kampeerde op een open plek, midden in een klein bosch van sago-boomen, besproeid door een helder beekje, en den volgenden dag waren zij vroeg weder op de been en trokken verder, steeds geleid door Black Mary, die een merkwaardige gave bleek te bezitten, haren weg te vinden in dezen doolhof van wild dooreengroeijende boomen, of op deze schijnbaar eindeloze vlakten.

Niemand kon zoo goed als zij de beteekenis lezen van de prenten der herten en reebokken, der hazen of aardvarkens, of van den diepen indruk van de pooten van het grove wild.

Wat Henderson en Brand betreft, zij bleven met opzet een weinig achter, om, zonder dat het opviel, een oogje in het zeil te kunnen houden.

En toch, welk gevaar kon hier dreigen? In deze streek was de bevolking van een goedig slag, en zeker zouden zij door haar niet worden aangevallen. Ja, er waren hier giftslangen, er waren leeuwen en aligators, maar daartegen kon men zich immers verdedigen!

Dien dag trok men vrij ver voort, totdat er voor de eerste maal halt werd gehouden aan den zoom van een ditmaal zeer uitgestrekt bosch, dat doorsneden werd door een zijtak van de zoeven genoemde rivier.

En ternauwernood was het viertal afgestegen of Mary slaakte een lichten kreet, bukte zich

een weinig, en zeide op fluisterenden toon, schichtig om zich heen ziende:

— Laten wij voorzichtig zijn! Er zijn menschen in de buurt!

— Inboorlingen? Ik meen daareven al heel in de verte op de vlakke een zestal rieten hutten te hebben gezien! zeide Brand.

— Geen inboorlingen, jongen! zeide het meisje hoofdschuddend. Die rijden hier nooit te paard, en dit zijn indrukken van hoeven, en ze zijn versch ook! En er is tamelijk hard gereden — in een handgalop! Kijk maar, je kunt het ook wel zien — hier staan de indrukken telkens heel dicht bij elkaar! en wacht eens even...

Zij had zich opnieuw gebukt, bekeek met aandacht een scherp hoefafdruk in het weeke zand niet ver van den oever van het riviertje.

Toen zij zich weer oprichtte was haar gebuind gelaat wat bleeker geworden en zij zei met gesmoorde stem:

— De kerels van de Gouden Schorpioen moeten hier zijn, en niet ver voor ons uit!

— Hie kun je dat in 's hemelsnaam weten Mary? vroeg Brand ongerust.

— Je hebt zelf gezegd dat je je eigen wit paard hebben ongevange, een paar weken geleden, bij den aanval op den termietenheuvel. Nu, dan moet je ook nog weten dat dat paard een nieuw ijzer had aan den rechter voorvoet. Kijk zelf maar eens, hier heb je de vier afdrucken van zijn vier hoeven — en één is er zoo scherp, dat je duidelijk kunt zien, hoe de kleine, opstaande kanten van het ijzer aan den rechter voorvoet, nog niet eens zijn weggesleten! Zie je de kuiltjes? En kom me nu niet aan boord met een toeval — aan zulke soort van toevallen geloof ik niet! Jongens, laten we oppassen, want het is nu wel zeker dat dat tuig ons gevolgd is, en ons zelfs is voorgekomen.

Als zij ons gepasseerd zijn, Mary, zei Raffles na eenig nadenken, dan kunnen zij onmogelijk weten dat wij ons hier bevinden! Zij zouden ons dan wel dadelijk hebben aangevallen!

— Misschien wachten zij tot het duister is, zeide Brand zacht, en scherp om zich heen ziende, met zijn remington in de hand gereed tot schieten.

Op dat oogenblik bevonden zij zich op niet meer dan een pas of twintig van het stroompje, omstreeks acht meters breed, dat hier door het bosch liep komende uit de vlakke.

Aan de overzijde was het bosch dicht begroeid, met reusachtige agaves, waarvan de kolossale bladeren een lengte kunnen bereiken van bijna twee meter aloes, mango's en citroenbo-

men. Een schier ondoordringbaar net van lianen hing van boom tot boom, als het verwarde want van een zeilschip.

Het was onmogelijk na te gaan, of zich daar iemand verborgen hield temidden van dat manshooge gras, of achter die geweldig groote bladeren, of misschien in de takken van die mango's ieder zoo dik, dat men er wel vijf of zes paarden achter had kunnen verbergen.

Alles bleef echter doodstil, en niets wees op de nabijheid van menschen.

Intusschen — die versche indrukken van paardenhoeven konden natuurlijk niet bedriegen. En Raffles besloot dan ook, dadelijk een onderzoek te gaan instellen, teneinde er zich van te vergewissen, wie die ruiters geweest waren — vrienden of vijanden.

Het was duidelijk dat een troep van drie mannen, misschien vier, op deze plek, waar het riviertje doorwaadbaar was, naar den anderen oever waren getrokken.

Dat was ook te zien aan het vernielde struikgewas aan de overzij.

Het besluit van Raffles was genomen.

— Henderson jij blijft hier bij de paarden, en jij ook Mary! Mijnheer Brand en ik zullen naar de overzijde gaan, en eens zien hoe de zaken daar staan!

— Niet alleen! zeide Mary kortaf. Ik ga mee. Ik weet van die dingen meer dan jullie. Ik kan aan een omgekeerd blad zien, waar iemand is voorbijgegaan. Ik ruik als het ware de nabijheid van menschen. Je zou mij hier moeten vastbinden aan een boom om mij te weerhouden! En dat wil je toch zeker niet?

— Nu goed dan — vergezel ons, maar wees voorzichtig!

De paarden werden vlug verzameld, en Henderson, na zijn wapens te hebben nagezien, stelde zich verdekt op achter een monsterachtig dikke boomwortel, die een uitstekende borstwering vormde.

Mary stapte het eerst moedig in het water, en het water bleek haar niet hooger te komen dan tot aan de bovenrand van de hooge kaplaarzen die zij droeg.

Hun geweren boven het hoofd houdend, waadden zij naar de overzijde, en drongen onversaagd, klaar om zich te verdedigen, het bosch binnen.

Zij hadden omstreeks honderd schreden afgelegd, zonder dat er een takje kraakte, toen Mary eensklaps een schreeuw gaf, dien zij onmogelijk kon weerhouden, en uitriep:

— Past op, jongens — daar zijn zij!

Op nog geen vijftig passen afstand zaten drie mannen dicht bijeen, op een kleine, open plek, en het waren hunne breedgerande hoeden, die het meisje gezien had. Men had hen kunnen verrassen als zij had kunnen zwijgen. Nu waren zij bliksemsnel op de been, en een hunner legde zijn geweer op Raffles aan. Het schot kraakte — maar nog voor het viel had Mary zich met uitgespreide armen voor Raffles geworpen. En voor hij haar terzijde had kunnen duwen, viel het schot. De kogel trof haar midden in de borst, en zij zei met een zwakken kreet en een kort lachje:

— Au! Die is raak!

En zij zeeg neer aan de voeten van Raffles, in een krampachtige beweging zijn beenen omklemmend.

Bezeten door een krankzinnige woede maar zonder zich te overhaasten vuurde Brand terug, tweemaal vlak achter elkaar, en beide zijne kogels troffen doel, en velden twee van de moordenaars. De derde vuurde nogmaals in het wild, zonder iets of iemand te raken, en toen wierp hij zich in allerijl in het dichte struikgewas, en verdween.

Brand zond hem nog een derde kogel achterna, en de man gaf een schreeuw, ten bewijze dat hij geraakt was, maar doodelijk kon het niet zijn, want een paar seconden later hoorde men hoefgetrappel, en Brand kreeg even een glimp van een groot, wit paard te zien, dat hinnikte van pijn, toen het heftig gespoord werd tot grootere vaart.

Raffles had zich intuschen over het ongelukkige meisje heengebogen en zij zag hem aan met reeds brekende oogen en zeide met moeite een arm om zijn hals slaande:

— Het voorgevoel, jongetje! Zien jullie wel dat Black Mary zich daarin nooit bedriegt? Voor de zon onder is zal ik dood zijn! Neen beklag mij niet en trek niet zoo'n leelijk gezicht! Het is heel goed zoo! Ik heb je mijn schuld terugbetaald — ruimschoots, hoop ik, en — er zou immers toch niets van mij zijn terechtgekomen! In die paar weken heb je een ander van mij gemaakt — en die ander had het toch nooit kunnen vinden met de oude Mary! Het is heusch niet zoo erg dat ik dood ga jongens, en jullie moeten niet zoo bedroefd kijken — dat maakt me zoo akelig! Neem me op, draag me weer over de rivier — ik wil mijn grooten beer ook nog eens zien, en hem zeggen dat ik hem heel aardig vond. En dan is alles uit — poppe-

tje gezien — kastje dicht! Black Mary gaat het hoekje om — het boek is uit — en we hebben nog maar een paar regeltjes te lezen!

Met de grootste behoedzaamheid richtte Raffles het meisje van den grond. Hij zag wel dat hier geen menschelijke hulp meer zou baten, en dat zij ten doode was opgeschreven. De kogel had haar geheele lichaam van voor tot achter doorboord. Haar bleek gezicht rustte tegen zijn borst, terwijl hij haar met de grootste voorzichtigheid voortdroeg, weer door de rivier waadde en haar neerlegde aan den voet van den boom, waarbij Henderson had postgevat. De reus gaf een schreeuw van smart en diep medelijden, toen hij het tengere, bebloede lichaam zag, en de zwarte oogen, die zich met moeite nog openen, om hem een knipoogje te geven.

— Geen gehuil hier, hoor, groote beer! beval zij met een zwak glimlachje. Als jullie nu allemaal nog maar eens aan Black Mary denkt, dan is alles dik in orde. Het komt er heusch niet zooveel op aan — en ik ben blij, dol blij, dat ik jullie baas, mijn baronnetje voor je heb kunnen behouden! En luister nu eens, — want ik heb jou nog altijd iets te zeggen!

Zij stak een trillende hand naar Raffles uit, die zich met een bleek gelaat weer over haar had heengebogen, trok zijn hoofd dicht naar haar toe, en vervolgde iluisterend, met een stem die de woorden bijna niet meer kon uitspreken:

— In de eerste plaats wou ik je iets zeggen — dat je natuurlijk toch al weet. Ik begreep eerst niet wat het was, omdat ik nooit aan zulke flauwe dingen heb gedaan — maar nu weet ik het — ik ben smoorlijk verliefd op je geweest, de laatste week! Vindt je het erg gek van me? Iedereen doet wel eens van die malligheden nietwaar? Je moet bedenken dat ik nog nooit zoo'n man ontmoet heb als jij bent! Ziezoo, en nu weet je het — en nu het andere! Kom nog wat

dichterbij, want ik hoor den blauwen vogel al klapwieken, den vogel uit mij droom! Hier dichtbij hebben mannen van den Gouden Schorpioen zoowat drie maanden geleden goud verstoppt — en daar zul jij heel wat meer goed mee kunnen doen dan zij — je moet den zoom van dit boschje volgen, tot je aan een klein gebergte komt, met een soort van piek als een heel grooten vinger zoowel middenin. Die piek is voor zoowat vier meter van den grond te beklimmen al is het dan ook moeilijk — aan de noordzijde vindt je dik struikgewas — dat verbergt een holte — en daarin vindt je het goud! Haast je, anders zijn ze je nog voor! Zoo — dat is ook alweer van mijn hart! Jongens, komt allemaal wat dichterbij — ik kan je zoo moeilijk meer zien! O, kijk toch eens — daar is de blauwe vogel, en hij heeft waarachtig een kransje in zijn bek! Zou dat nu heusch voor mij zijn? Heb ik het verdiend, baronnetje? Een zoo'n heel klein kransje? Nu legt hij het neer — en daar komt de donkere wolk — ik hoor het orgel — de wolk trekt voorbij — het wordt licht, heerlijk licht om mij heen! Geef me nu een zoen — als het niet al te brutaal is — dan ga ik rustig van hier — ik heb erg veel van jullie allemaal gehouden — erg veel — maar van mijn baronnetje toch het meest! Kus me, baronnetje!

Nog dieper bukte Raffles zich over de stervende heen, en zijn ziel, verhard in den strijd tegen het onrecht, voelde hij week worden en overloopen van weemoed. Hier ging een leven verloren, dat voor hem werd geofferd, en dat nog rijke vruchten had kunnen dragen...

Zachtjes raakten zijn lippen de haren aan, nog eenmaal gingen haar zwarte oogen veropen, als om zijn beeld voor de laatste maal in te drinken — en toen gleed haar lichaam slap uit zijn armen, en zij stierf, met een tevreden glimlachje om den mond.

De volgende aflevering bevat:

DE DIAMANT-RUSH

20 Cigaretten.

10 Cigaretten.

DUBEC No. 4

zonder
Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec-Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N.V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885